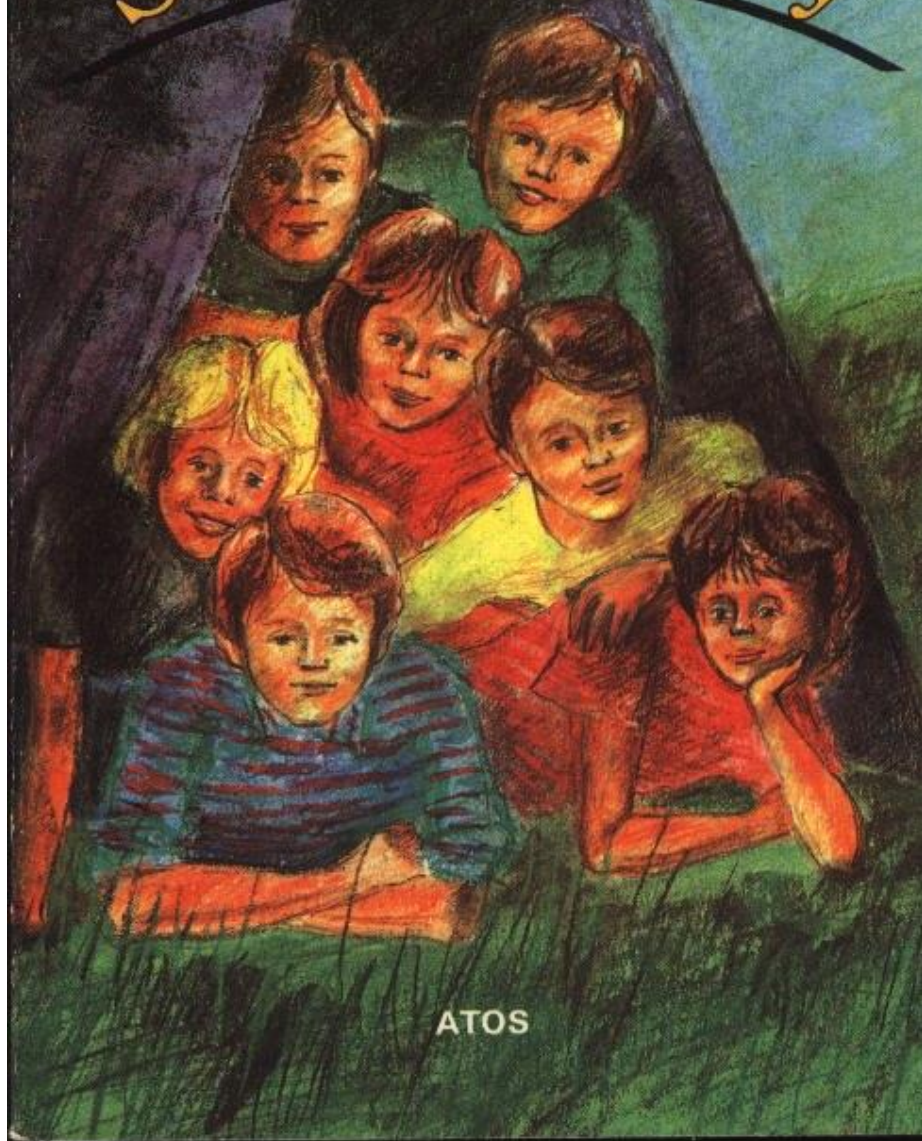

JAROSLAV
FOGLAR

Historie Svorné sedmy

ATOS

JAROSLAV
FOGLAR

Historie

Svorné sedmy

1

PŘÍSNÉ NAŘÍZENÍ

Někdo zkrátka zase rozbil na Červené pavlači okno!

A protože to bylo už třetí okno, které tam bylo rozbito, aniž dopadli pachatele, vzniklo v tom podivném domě „U grošáka“ u všech velkých lidí strašné rozčilení.

Jistojistě, docela určitě to udělaly děti. Jen ony měly ve zvyku chodit po pavlačích s koloběžkami, přes záda přehozenými. A ničím tak snadno a tak pohodlně nevyrazíte okno jako koloběžkou přes ramena přehozenou, dokazovala hašteřivě paní Skorkovská. A můžeme prozraditi, že paní Skorkovská byla vždy považována za jakéhosi detektiva domu „U grošáka“.

A vůbec: vším, co se kdy nepříjemného přihodilo v tomto zvláštním domě na okraji města, vždycky byly vinny děti. Nacákaná voda u vodovodů a rozšlapaná po chodbách byla vždy jejich dílem. (Kdežpak, aby to udělali dospělí!) Bouchání dveřmi, zabítý kocour, pověšený za kožich na věšák u dveří staré Málkové, křik a dupání po nesčíselných schodech, které se proplétaly domem, rozbitá okna, poškrábané zdi, hanlivé nápisy o sousedech, dřívkem zastrčené petlice u dveří a sta a sta jiných podivných případů, všechno - všecičko bylo dílem toho dětského nárůdku. Všichni velcí lidé to aspoň říkali a sami dobře víte, že když proti vám něco velcí lidé řeknou, že je konec a stěží že se z toho vykroučíte.

Nu a protože tohle třetí rozbité okno bylo zvlášť podařeně a nevysvětlitelně rozbito, stalo se něco hrozného, co dětský nárůdek zdrtilo.

Pan Fousek, hostinský a majitel domu „U grošáka“ se rozhodl! Mnohem pevněji a mnohem hlasitěji než kdykoliv předtím. Sedl ke stolu ve výčepu a na velký papír rukou neumělou napsal vyhlášku:

„Řádění dětí v domě dostoupilo vrcholu. Zakazuji proto jakékoliv jejich zdržování se na chodbách a schodech domu, jejich křik a zpěv.

Zakazují dále jejich skotačení ve dvoře na vozech, rejdy na půdách, kam nemají více přístupu, jízdu koloběžkami na pavlačových chodbách, zkrátka

všechny jejich hry a zábavy. Upozorňuji rodiče dětí, kteří by na ně nedohlédli, že z toho vyvodím přísné důsledky. Josef Fousek, hostinský a majitel domu „U grošáka“.

Pak byla výhružná vyhláška přibita ve dvoře na vrata do stájí, aby byla vidět z oken i z pavlačí všech čtyř stran domu, jimiž byl dvůr obklopen.

Zpráva rozletěla se domem jako po drátě. Zdánlivě nikdo u vyhlášky ani nepostál. Ale stačilo, aby jen jeden z nájemníků si ji přečetl a její obsah letěl v ústním podání po všech schodech i schůdkách toho starobylého domu, vnikl do každé světnice, přeběhl pavlače, přilepené přístavky v podstřeší mezi komíny, došel do dílen a stájí, zkrátka každý obyvatel domu „U grošáka“ věděl za chvíli, co se chystá.

Nastalo ticho toho památného podvečera, ticho, na jaké dům nebyl zvyklý. Hlasy dospělých bylo slyšet ovšem dále, ale křik, smích a zpěv dětského nárůdku byl pryč, jako kdyby najednou všichni hoši i děvčata z domu „U grošáka“ umřeli...

2 DŮM „U GROŠÁKA“

Tento podivný dům byl vlastně čtvercovité stavení, skoro jako hrad, s nádvořím uprostřed, nad nímž vedly pavlače, schůdky a můstky. Byla to změt' nejpodivnějších staveb, přístavků, přilepených pavlačí a všeho možného jiného, tak jak se jejich potřeba jevila předchozím majitelům domu za posledních sto let.

Neboť musíte vědět, že dům „U grošáka“ po celá dlouhá desetiletí byl důležitým zájezdním hostincem, kolem něhož probíhala silnice vedoucí do města. Nádvoří bývalo přecpáno za dřívějších dob povozy, v konírnách dupali a řehtali koně a ve výčepu se bavili, smáli a hádali vozkové, povozníci, smlouvali handlíři, byly uzavírány obchody.

Dům „U grošáka“ nestačil ani stále rostoucí návštěvě. Hlásili se noví nájemníci, kteří chtěli v domě bydlet, aby měli co nejbliže k obchodníkům, přijíždějícím do města. A tak se v domě přistavovalo, kde se dalo.

Nejdříve bylo přiděláno ještě jedno poschodí na zadní straně domu, pak ještě na jižní straně, probourávaly se zdi pro nová schodiště a nové vjezdy do dvora. K podstřeší přilepovaly se zasklené verandy, některé chodby se opět zastavovaly a nad dvorem vedly místo nich pavlače. Nikdo už si ani vůbec nepamatoval, jak původní dům vlastně vypadal. Ale nikdo po tom také nepátral.

A pak přišly po desetiletích blahobytu na dům „U grošáka“ pohromy. První byla, když pomalí koně byli více a více vytlačováni nákladními auty. Ta se nezastavovala v pohostinném dvoře domu, ale dojížděla až na trh do středu města, kde prodala svůj náklad a ještě téhož dne odjížděla zpět. Málokteré se zastavilo v hostinci „U grošáka“.

Konírny ztrácely své čtyřnohé hosty, ruch na dvoře se menšil a přístavby a nástavby na domě ustaly nadobro. A když pak ještě byla

silnice přestavována a inženýři ji přeložili o několik set metrů dále od domu, byl jeho osud zpečetěn.

Noví nájemníci se do něho již nehrnuli tak jako dříve a hostinec často zel prázdnotou. Na dvoře zůstalo několik povozů, jichž majitelé asi zůstali domácím něco dlužní, staré koňské chomouty a podobné památky. Jen staří nájemníci se od domu nemohli odloučit a bydlili v něm dále, zabráni do vzpomínek na staré rušné doby.

Teď bydlilo v domě asi třicet nájemníků, z nichž někteří novější měli právě děti, jež dnes tak rozzlobily pana Fouska.

3 SCHŮZE UTLAČENÝCH

Celá skleněná veranda, přilepená až u střechy domu na západní straně, byla již zalita žlutým světlem západu, když se sem začala trousit omladina domu na schůzi. Svolal ji čtrnáctiletý Pavel Hrádků.

Veranda byla částí příbytku jeho rodičů a ti udělali z ní Pavlovi jakýsi skromný pokojík, v němž bylo jeho klukovské království. Již dříve často přiváděl si sem Pavel občas některého kamaráda, ale dnes byla účast zvláště veliká.

Pavel slavnostně mlčel u vědomí svého nápadu, s nímž chtěl přijít před ostatní. Čekal jen, až zde budou všichni ostatní.

Otík Kotík, zvaný též Otě Kotě, už tady byl a hrabal se v Pavlových knížkách. Také Jirka Žáčkova zároveň s ním.

Sotva osmiletá Marta, které se ale všeobecně říkalo „Martina“ a jež měla pořád nějaké vidění a stále si potichu povídala, cupitala teď na místě u skla, dívala se do žlutého nebe a šeptala si cosi. Tlačila svůj nosík na sklo a dýchala na ně.

Teď zrovna přišel Jára Příbylů a hned za ním Lenka, která měla snad nejsvětější vlasy a oči z celého města. A povídali, že na druhé straně domu na Spodní pavlači viděli Cikádu jak sem utíká. Bude tu co nevidět. Vyběhne na točité schody, dostane se na Podstřešní chodbu, přeběhne ji, po několika schůdcích dolů ocitne se v nekryté nádvoří pavlači, tou se dostane na druhou stranu domu a pak zabouchá zde u Hrádků na verandu.

Ještě dole prý na ně křičel přes dvůr svoje „Čiky, čiky“, kterýmžto pokřikem se všude ohlašoval. „Čiky, čiky“ měl ve své řeči za každým druhým slovem. Uměl to říkati vesele i smutně a jednou vydržel říkati „čiky, čiky, čiky, čiky“ nepřetržitě celé odpoledne, když seděl s ostatními na půdě u světlíku. Tenkrát ho ostatní za trest přivázali k trámu, ale cikáda křičel „čiky“ pořád dále. Večer pak tehdy dostal horečku a druhý den nešel do školy. Teď se rozléty

dveře a byl tady. „Jste zde všichni, které jsem pozval,“ pravil pak vážně

Pavel Hrádků a žlutá sluneční záře zalila jeho příjemnou tvář.

Všichni na něho hleděli s napětím. Věděli, o čem bude povídat. Jistě o té vyhlášce, jež měla navždy znemožnit jejich hry, zábavy a vůbec všechno. A přece nevěděli, co jim chce říci a proč je sem zavolal. Pavel Hrádků byl z nich nejstarší, nejmoudřejší a přece se se všemi dobře přátelil. Všichni ho uznávali za svého staršího zkušeného kamaráda.

„Víte všichni, co se proti nám chystá,“ pokračoval Pavel. „Je pravda, že mnohé jsme zavinili a v mnohém jsme zavdali příčinu k hněvu velkých lidí. Ale prohlašuji, že se nám děje křivda, když se na nás všechno svádí a když se na nás dospělí dívají stále jen jako na uličníky.“

Všichni začali tleskat a Cikáda radostně křičel:

„Čiky, čiky, čiky, čiky! Čiky!!“ (Vždycky když přidal na konec ještě jedno „Čiky“, byla to nějaká slavnostní příležitost a stávalo se to jen velmi zřídka.)

A Pavel pokračoval: „Navrhuji, abychom utvořili tajný spolek, který by měl za úkol nalézt si jinde a krásnější zábavu, než zde na schodech a na dvoře domu „U grošáka“. Mám již dosti nápadů, jak a co dělati. Záleží jen na vás, budete-li se mnou souhlasit a chcete-li spolek utvořit.“

Znovu se rozlehla bouře souhlasu, v němž ostře vynikalo „Čiky čiky“.

„A nesmí se ale o našem spolku nikdo dozvědět,“ výhružně se ozval Jára Přibylů.

„No to je jisté,“ řekla nadšeně Jirka.

Lence šťastné, že bude přijata do toho zvláštního sdružení, jen zářila očka.

„A ty, Martino,“ pravil Martě přísně Otík Kotík, čili Otě Kotě, „jestli něco někde vyžbrbláš, tak uvidíš.“

Ale Marta, ta bláznivá malá holka, která tak často tvrdila různé podivnosti, řekla určitě: „Nikomu nic nebudu povídat. Já vím, že se to nesmí říci.“

„Tak je to v pořádku,“ řekl Pavel. „Dejme si ještě nějaké jméno. Podívejte se — je nás sedm. Už se známe dlouho. A nikdy jsme se nepohádali. Pojmenujme se tedy Svornou sedmou!“

„Ano, ano, čiky, čiky,“ křičeli všichni. Byli ozářeni a oslepeni žlutou září slunce pozdního jarního odpoledne. Rozteklé zlato slunce bylo všude, na nábytku, na stěnách, na tvářích hochů i děvčat, byl jím zalit celý Pavlův pokojík, vždyť byla celá horní polovina jeho stěny, k západu obrácené, ze skla.

„A teď vám chci říci to nejdůležitější,“ pokračoval Pavel. „Znám tady dosti blízko našeho domu, za městem, jedno místo, kde si zřídíme své tábořiště. Je to tam v onom lese, jehož špičky stromů vidíte odsud z oken. A ještě dnes hned teď se tam půjdeme podívat. Budeme tam za dvacet minut, když půjdeme rychle. A vrátíme se dříve, než bude úplná tma. Vzhůru na cestu.“

Pokojík se zase rozhlaholil. Cikáda cikádoval a Martina křičela „Jejda, jejda, jejda“.

„Tiše, buďte zticha,“ napomínal Pavel. „Zapomněli jste již, že jsme tajným spolkem?“

Vyrazili zadním vchodem domu jako spiklenci.

Zmizeli v dolíku za domem, ztratili se v žlutém světle zapadajícího slunce.

4 NA DALEKÉM PALOUKU

Jehličnatý les se zdál stále přibližovat. Tak spěchali! Již mijeli první, zatím řídké stromy. Přeskakovali a přebíhali příkopy, dolíky a rokle. Kráčeli stále hlouběji.

Červené pruhy sluneční záře žihaly cestičky. Bylo zde tajemné ticho. Někde ospale zazpíval nějaký pták.

„Tady to začíná,“ pravil pak tiše Pavel a ukázal na jakousi skalní stěnu, vysokou asi tři metry. „Musíme vylézt nahoru, abychom přišli k tomu místu. Zde jsou různé výstupky ve skále, po nichž se tam snadno dostaneme.“

Nebylo to ale tak snadné, jak řekl. Sám již stěnu znal a dostal se nahoru poměrně snadno. Ostatní se však pořádně musili namáhati. Pavel nahoře ležel na okraji skalky a pomáhal každému vyšvihnouti se nahoru. S Martinou byla největší práce. Bála se.

„Musíme sem opatřit nějaký provaz,“ řekl Pavel, když byli všichni nahoře. Kráčeli dále mezi nízkými borovicemi, které zde rostly. Měly větve všelijak pokroucené a bylo jich lze rukou dosáhnouti.

„To jsou Opičí stromy,“ vykládal Pavel. „Uvidíte, co na nich zažijeme.“

Pak došli k malé mýtince mezi borovicemi.

„Tady je to,“ zašeptal Pavel a všichni byli udiveni krásou toho palouku. O kus dále byla rokle, ve které mezi úzkými břehy zurčel potok.

„Kdybychom měli tak nějaký stan,“ toužil Jára, „postavili bychom jej tady a zařídili se tu jako doma.“

„Mohly bychom snad nějaký ušít,“ řekla nespěle Lenka a pohlédla na Jirku.

„To by nebyla holenku žádná lehká práce,“ odvětil Cikáda. „Stan musí být z nepromokavé látky, silné a — čiky, čiky, jejkulináčku, teď mě něco napadlo. No to je ale nápad!“ A labužnický mlaskl.

„Co? Ven s tím! Rychle!“ netrpělivě volali na něj ostatní.

„Napadlo mne, že bychom si pro stan mohli vypůjčiti nějakou starou vozovou plachtu, jaké leží u nás na dvoře v kůlně.“

„Ano - to je opravdu dobrý nápad,“ zářil Pavel, ale Otě Kotě všem pokazil radost: „A víte, čím jsou ty plachty? Pana Fouska! Ten nám nějakou sotva půjčí!“

„Snad bychom si o ni nemusili ani říkat,“ mínil Jára.

„A z čeho bys stan chtěl udělat?“

„Má ty svatá dobroto, ty jsi ale zbedněnec,“ rozchechtal se Jára. „Nu z té plachty přece! Nikomu nemusíme říkat, že si ji jen vypůjčíme. Ostatně ty plachty tam leží ladem už dlouhou dobu a víte dobře, že nejsou jinak k ničemu. Zkrátka dnes večer uděláme do kůlny pro jednu z nich výpravu. Naložíme ji do Cikádova žebříňáčku a zavezeme vozík do chodby k bývalým stájím, kam nikdo nechodí. A zítra vyjedeme rovnou sem a nikdo nás neuvidí.“

Válečný plán byl schválen.

„Ale nesmí se plachtě nic stát,“ vymíňovala si Jirka, „a až ji nebudeme potřebovat, zase ji vrátíme do kůlny, i když tam leží docela neúčinně.“

„Postavíme stan tadyhle v rohu mezi těmi třemi borovicemi,“ pravil Jára, který zatím obhlédl celou mýtinu.

„To ještě uvidíme,“ odpověděl mu Pavel, „ale nyní se musíme již vrátit domů, zkrátka bude tma. A se skalky slézat dolů je těžší, než lézt nahoru.“

Vraceli se setmělým lesíkem. Martina si šeptem povídala něco o svatojánských broučcích, ačkoliv na ně bylo ještě velmi brzo, Jirka s Lenkou mlčely a hoši si umlouvali, kdo se zúčastní dnešní nebezpečné výpravy pro plachtu.

„Já při tom nebudu, čik,“ pravil smutně Cikáda. „Víte přece, že já nikdy nesmím ven, když je tma. Ani na dvůr.“

„Nevadí,“ těšil Pavel. „Tři na to stačíme, alespoň se neprozradíme.“

Sejdeme se přesně v osm hodin večer na dvoře a pustíme se do toho.“

Došli ku skalní stěně, se které měli slézat. Jak to bylo těžké! A stmívalo se již valem.

Otě Kotě se uhodil do kolena, ale zaťal zuby a nikomu ani nic neřekl.

Setmělými pláněmi spěchali k domovu, kde už v oknech počala vyskakovat žlutá světýlka.

5 VEČERNÍ VÝPRAVA

Pavlače ztichly, nádvoří se vyprázdnilo. Tichý večer, předjarní a tajuplný, rozhodil své stíny po kraji a přikryl vše černou tmou.

Dvůr domu „U grošáka“ úplně v ní tonul. Ani jednoho světélka zde nebylo.

Z výčepu sem doléhaly veselé hlasy hostů.

A teď něco zaharašilo u kůlny. To Pavel, Jára a Otě Kotě počali svoji práci.

Dveře do kůlny byly uzavřeny jen na petlici, do níž byl zastrčen dlouhý železný hák. Teď při pokusu o otevření nemilosrdně zaskřípaly. Hoši zůstali jako ztrnulí, se zatajeným dechem. Srdce jim prudce bušila.

Ale nic se nikde neozvalo, žádný poplach.

V kůlně byla tma ještě neproniknutelnější, než venku. Hoši hmatali po kupách starých nepotřebných plachet. Ve tmě se nedala žádná vytáhnouti, jak byly vzájemně zpřeházeny.

Jára stál na straži u polootevřených dveří, aby dával znamení, kdyby bylo nějaké nebezpečí zvenčí. Otě Kotě s Pavlem pokoušeli se vytáhnout některou z plachet. Pracovali jen dle hmatu. Neviděli ani na své ruce.

Najednou uskočil Jára prudce dovnitř, div neporazil Pavla a zašeptal: „Někdo sem jde.“

Hochům by se krve nedořezal. Co teď? Pavel dostal nápad.

„Rychle, zahrabme se do plachet,“ zašeptl. Pokud to bylo možno, skrčili se pod stará uprášená plátna.

Venku se ozvaly těžké kroky. Hoši podle nich poznali hostinského Fouska. Šel načítí nový sud piva do sklepa a cesta ho nezbytně vedla kolem kůlny.

Matná zář sklepní lampy, kterou nesl v ruce, vnikla šterbinami dveří do kůlny. Srdce hochům bušila k prasknutí. Dveře se otevřely,

zář lampy se vlila do kůlny a pan Fousek bručel vztekle: „Kdo to zase měl co dělat v kůlně, že je zde otevřeno? Nejvyšší čas, abych sem dal visací zámek!“ Přirazil dveře, do petlice vrazil železný hák — a osud hochů byl zpečetěn.

Byli zavřeni v kůlně a nikdo o nich nevěděl! Kroky pana Fouska se beznadějně ztrácely ve tmě.

„Budeme bouchat a křičet,“ navrhol Otě Kotě. „A vyburcuješ celý barák a Fousek se tě bude ptát, co jsme zde hledali,“ zoufale ho usadil Jára. Chvíli se přeli, radili a zase bědovali. „Já vám to říkal,“ kňoural jako sýček Otě Kotě.

„Co jsi říkal?“

„No říkal jsem to, no! Říkal jsem, že to špatně dopadne!“ A opět se ozvaly před kůlnou kroky. Tentokrát velmi lehké, jako kdyby se někdo plížil. Utichly zase náhle, když se vracel pan Fousek ze sklepa, ale vrátily se opět, když přešel a zmizel na druhém konci dvora.

„Pavle,“ ozval se opatrně tichý hlas zvenčí. „Jste tam?“

„Pro pánička,“ vyjekl Otě Kotě radostně. „Jirka! Venku je Jirka! Slyšíte? Jirka je venku! Holčičko miliónská, ty jsi přece jen naše Jiříčka zlatá, hned otevři, honem otevři, tam ten hák na petlici - hoši, jsme zachráněni! Nepovídál jsem to hned, že to dobře dopadne?“ Skoro se zbláznil radostí a zapomněl, že ještě před chvílí prorokoval špatný konec výpravy.

Najednou všem bylo hrozně veselo a do smíchu.

„Myslila jsem, jestli nepotřebujete baterku,“ šeptala Jirka do tmy, když otevřela dveře. V ruce třímala svítilničku.

„Ani nevíš, jak jsi nám pomohla,“ řekl jí Pavel.

„S tou svítilnou?“ zeptala se nechápavě.

„Také, ale hlavně, žes nám otevřela. Vždyť jsme zde byli zavřeni, chyceni jako myši do pasti,“ vysvětloval chvatně Pavel.

Nyní vypustil ze svítilničky úzký proužek světla. Plachty byly tak krásně zmotány a zpřeházeny, že musili všichni tři jednu tahat, než ji

dostali ven z té prožluklé spletenice. Radostné vzrušení dostoupilo vrcholu. Plachta byla veliká a skoro neporušená.

„Ta díra tadyhle se už zašije,“ ohrnul rty Jára a Jirka šťastna, že může pomoci, dodala: „Zašiji ji režnou nití, tak skvěle, jako jsem ještě nikdy nic na světě nezašila. Uvidíte, že to nikdo ani neuvidí.“

Rozesmáli se potichu její poslední větě. Najednou jim každé slovo bylo k smíchu.

Zabalili plachtu do balíku, vynesli ji před kůlnu do žebříňáku a i s ním odnesli do zastrčené slepé chodby u zadního východu ze dvora. Přikryli obsah ještě novinami a náklad byl připraven k propašování z domu.

Tajuplná noc snesla se na stavení „U grošáka“, v němž spal nárůdek malých lidiček a snil o tom co bude vyvádět na Opičích stromech, jak si postaví stan a jak se ta díra na něm zašije tak, že „uvidíte, jak to nebude ani vidět.“

6 CESTA S ŽEBŘIŘÁKEM

Hoj, to byla veselá cesta druhého dne, tam k Dalekému palouku mezi Opičí stromy!

Bylo brzo po poledni, když se Svorná sedma vykradla z domu i s vozíkem jako zajatci z indiánského tábora. Ale sotva se dostala do prolákliny, v níž už ji nebylo možno vidět, nastala taková legace, že to bylo něco hrozného.

Martina viděla u žebřířáku pořád nějaké koníčky, ačkoliv jej táhli Jára Příbylů s Lenkou. Cikáda křičel „čiky čiky čiky“ a Otě Kotě každou chvíli zakopl o nějaký kámen. A když zakopl tak důkladně, že až hrabal rukama ve vzduchu a málem by upadl, zavýskla Martina vysokým hláskem:

„Jej, ty jsi ale nešika!“

Všichni to slyšeli, co řekla. Jen Otě Kotě byl tak zmatený svým vzdušným výkonem, že přeslechl a optal se udiveně:

„Cos říkala? Že mě v hlavě netiká?“ To bylo něco pro ostatní! Znovu se rozchechtali a dlouho to trvalo, než mu mohla Martina opakovati, co prve správně řekla.

Pak už došli ke skále..

Nejdříve se pokusili vyhoditi balík plachty nahoru na skálu spojenými silami. Balík byl ale tak těžký, že vyletěl sotva do dvou třetin skály.

„Musíme jej pořádně rozhoupat,“ radil mudrlantsky Cikáda, ačkoliv ho nikdo neposlouchal. Trhl prudce plachtou do výše, ale protože ji tahal sám, vyškubla se mu z ruky a on se uhodil do nosu. To bylo smíchu!

„Vám se to směje,“ čertil se Cikáda „ale já budu mít za chvíli nos jako kliku od blázince. Co si myslíte, to byla rána!“ A hladil si nos.

Vzali znovu všichni balík do rukou a vyhodili jej. Plachta se teď v letu ale rozbalila, dopadla ztěžka na bandu a úplně ji pokryla.

„Haló, já jsem tady zabloudil,“ křičel ve tmě pod plachtou Otě Kotě.

„Nestůjte mně na noze!“

„Cikádo, nekopej!“

„Kdo mi to dal pohlavek?“

Cechot a řev uspokojení z této příhody ozýval se pod plachtou, až se z ní všichni vyhrabali. Byla to opravdu veliká plachta!

Nakonec si Pavel vzpomněl, že má s sebou dlouhou šňůru na věšení prádla. Vylezl s ní nahoru, druhý konec spustil dolů, kde na něj přivázali plachtu za její roh. Pak vylezl k Pavlovi ještě Jára a vytáhli plachtu na skálu jako uškrceného králíčka. Ani, to se ovšem neobešlo bez legrace. Ale ta byla při všem a tak se o ní už vlastně ani nemusí hovořit.

7 STAVBA STANU

„Já budu stavět stan, počkejte, já to dovedu,“ hnal se dopředu Otě Kotě a zase zakopl.

„Tobě jistě v hlavě netiká,“ křičeli na něho jeden přes druhého. A každý věděl, co tím chtěli říci.

Konečně došli na Daleký palouk a místo pro postavení stanu bylo nalezeno. Bylo to opravdu tam, kde Jára ukazoval při první výpravě, totiž mezi stromy, takže samotný palouk byl volný a mohlo se zde dobře hrát, aniž by stan

překážel.

Pavel rozbil plachtu a sedm párů chtivých rukou se jí chopilo. Božínku, jaká to byla dlouhá jitrnice! Koukali celí zkoprnělí, co to přivezli. Nikdo nevěděl, jak do toho. Až

Cikáda si vzpomněl:

„Tak že by nám to Otě Kotě mohl vysvětlit, jak ten stan z toho postavíme!“

Otíkovi vyplavala očka zděšením, když vyjekl: „A himbajs a proč zrovna já?“

„Nu, vždyť jsi před chvílí povídal, že dovedeš stan stavět!“

„Kdy jsem to povídal?“

„Jen nedělej, jako kdybys zapomněl. Bylo to tam, jak ti naposledy zatikalo v hlavě.“

„Takhle bychom nikam nedospěli,“ řekl pak Pavel rázně. „Podívejte, plachta je obdélník a přece je dosti široká. Postavíme ji tak, jako je postavena střecha na domě. Dlouhé strany plachty budou příkolíkovány k zemi, prostředkem pak povede provaz, kterým zdvihneme hřeben stanu. Provaz přivážeme na tyto dva protilehlé stromy.“

Ostatní naň jen s obdivem pohlíželi. Ano, to byl Pavel, jejich vedoucí a starší kamarád, který všechno dovedl

a všemu rozuměl.

„Járo a Otě Kotě, dojděte pro nějaké kusy dříví, připevníme jimi plachtu k zemi. Ještě štěstí, že má dole očka z kůže. Těmi byla přivazována na vůz, aby neodlétla.“ Oba hoši zmizeli někde mezi Opičými stromy. „Děvčata, vy byste zatím mohla vynést všechny kaménky a větvičky zde z těch míst, kde bude stát stan, a Cikáda mně pomůže přivázat provaz na tyto dva stromy.“

Jirka a Lenka se ochotně daly do práce. Jak jim šlo čištění od rukou! Jen Martinu nemohly nalézt, ač na ni volaly.

Pavel s Cikádou zatím jen dočasně zatěžkali dlouhé strany plachty velkými kameny a pak zkoušeli, jak vysoko ji asi mohou vyzdvihnouti a v jaké výši mají přivázat provaz.

Zkoušení trvalo dlouho a protože plachta byla značně těžká, byli oba unaveni. Ale našli správnou výšku provazu, a to bylo hlavní.

Jára a Otík Kotík se zatím vrátili s větvemi, jež měly nahradit stanové kolíky. Byly dosti pevné a na konci špičaté, takže je bylo lze dobře zatloukat kamenem do měkké půdy.

Ale přesto, když Cikáda a Pavel začali provaz a s ním i plachtu napínat, některé větve nevydržely ten nápor a byly vytrženy ze země.

„Milión bubeníků, já do toho seknu,“ vztekal se Otě Kotě, protože to byly většinou větve, které on sám zatloukal. Ale když viděl, jak se ostatní smějí, smál se s nimi. Konečně byl stan postaven. Bylo v něm dosti místa pro všechny. Nahrnuli se do něho z obou otevřených stran jako do tunelu, křičeli v něm radostí. Vždyť měli střechu nad hlavou, útulné obydlíčko, které Jirka slíbila ještě zlepšit: „Přinesu dva nepromokavé pláště, zakryjeme jimi oba východy.“

Hovořili ještě chvíli vesele a nadšeně, co si vše tady zařídí. A najednou si teprve povšimli, že tady Martina ještě není.

„To je divné,“ pravila Jirka stísněně. „Kde by byla? Ani když jsme tady zametaly, jsem ji neviděla!“

Hned všichni vyběhli ze stanu na zářící jarní slunce.

„Martino, Martino,“ křičeli na všechny strany.

„Ale nekřičte na mne tak,“ ozval se tak nějak divně výstražně její hlásek. Znělo to odněkud zhloubky mezi Opíčími stromy. Všichni šli za jejím hláskem.

8 ŠEDÝ PÍSKLÁČEK

Shýbali se pod nízkými větvemi. Tam vzadu na malé mýtince proběhávaly se Martiny šaty. Mrzutě k nim Martina vzhledla a dala varovně prst na ústa.

Jak byli všichni udiveni! Martina, ta podivná holčičí osůbka, co ta všechno dokázala!

Tady klečela na kolenou s podivným výrazem v oku a před ní pobíhala malá lesní myška. Ale Martina se nebála myšky a myška se nebála Martiny!

Bylo to tak zvláštní, tak podivné! Myška si vesele pištěla, tahala maličké kousíčky větviček a zase se zastavovala na zadečku a předními pacičkami si mnula čumáček. Pískala na Martinu a Martina na ni. Někdy vběhla myška do díry u stromu, ale jen Martina zapískla, vyběhla zase ven a myší rej začal znovu.

„Podívejte, kamarádka!“ řekla Martina nepřítomným hlasem ostatním, kteří stáli v němém úžasu několik kroků za ní, aby myšku nepoplašili.

„Víte, to je Pískláček, moje kamarádka,“ hovořila pak Martina. „Mějte ji rádi, je to docela hodná myška.“

Nebylo pochyby: Martina si ochočila v malé chvílce tu lesní myšku, droboučkou a maličkou. Pískláček byl tak nepatrný, že by se snad vešel do kávové lžičky.

„Čik čik čik,“ rozeikádoval se Cikáda. Příval tlumených výstrah od ostatních ho zarazil, ale Pískláček se tak polekal, že bleskurychle vklouzl do svého lesního domečku pod kořenem a ani Martina ho hvízdnutím už nemohla vylákat ven.

„Už máme postavený stan, Martino,“ chlácholil ji Pavel. „Pojď se podívat, ještě jsi jej neviděla, ani jsi v něm nebyla.“

Vrátili se radostně zpět na palouček, zalitý sluncem, proběhli stanem a znovu vyklouzli ven, aby se opalovali na sluníčku. Bylo jarní a proto ještě vzácné.

Seděli na prohřáté již zemi, opírali se vzadu rukama a labužnický přimhuřovali oči před slunečními paprsky.

A povídali si.

„Uvidíte,“ pravila Lenka prorocky a odhodila své světlounké vlasy s čela, „že si Pískláček zvykne na nás všechny a že nám bude všem kamarádem.“

„Ala nejdříve mým a nejvíce mým,“ vykřikla vášnivě Martina. „Já jsem Pískláčka našla a první se s ním seznámila.“

„To je toho,“ pohrdavě usykl Cikáda. „Myslíš, že já bych nedovedl zapískat na myšku?“

„Asi ne! Jen jsi přišel a už jsi vyplašil Pískláčka tak, že utekl a nevrátil se!“

Tohle bylo sice pravda, ale Pavel neviděl rád takové rozhovory, z nichž by se mohla stát za chvíli hádka. A tak jen řekl:

„Ale Martino, nesmíš tak zdůrazňovat ty svoje zásluhy. Všechno děláme společně, dohromady. Podívej se: ty jsi také nestavěla tady s námi stan, ani jsi v něm neuklízela a přece je tvůj, můžeš kdykoliv do něho vejít a nikdo ti neřekne, že je náš více než tvůj. Nevyčítejme si, co kdo z nás udělal první a kdo pracoval více. Pískláček jest nás všech a ...“ tady se najednou Pavel zarazil v řeči, nevěděl dobře jak dál.

„... a basta,“ ukončil řeč rázně za něho Jára.

Všichni s Pavlem souhlasili, i Martina už byla usmířena. Skutečně se také za to teď trochu styděla, že ničím nepomohla k postavení stanu. Rozdělí se tedy za to s ostatními o přátelství Pískláčka!

9

NA OPIČÍCH STROMECH

„A teď vzhůru na Opičí stromy,“ vykřikl pak najednou Cikáda. A už se hrabal na první, jemuž byl nejbliže. Vyhoupł se na nejnižší větev, ruce mu sklouzly a všichni se rozchechtali. Ale Cikáda vyskočil znovu, rozkomíhal se, nadzvedl se k druhé větvi, vyšší, nohama se opřel o výstupky na kmenech a za chvíli zmizel zrakům ostatních.

Nikdo teď již nelenil. Palouček se brzo vyprázdnil. Zato Opičí stromy ve svých nízkých korunách hostily veselou bandu.

To bylo jásoť! S větve na větev, se stromu na strom. Jaké štěstí, že stromy byly tak blízko sebe, tak spletené svými větvemi do sebe a hlavně tak nízké.

Pak se začal Otě Kotě honit s Járou. Chvíli byli na zemi, chvíli jako malí opičáci skákali po větvích.

„Hrajeme na babu,“ vykřikl pak Jára a to byl signál pro celou Svornou sedmu.

Teď byl babou Otě Kotě. „Milión bubeníků,“ křičel na oko pohněvaně a šplhal za Pavlem. Ten přeskočil na jiný strom, s něho se svezl a zmizel v houští.

Ale už je tady Jirka. „Babičko, babičko, ty jsi nějak upachtěná,“ posmívá se Otíkovi. Otě Kotě se zlobí teď tajně, ale doopravdy, že by si ho mohla holka dobírat.

„Jen dej pozor, aby ti zase netikalo v hlavě,“ naráží Jirka ještě na jeho dnešní zakopávání na cestě. A plác, už ji dolehla na rameno Otíkova „bába“.

Ještě nikdy neviděly Opičí stromy tolik veselí, jako při té dnešní honičce.

„Pojďte sem, pojdte sem“, ozval se pak odkudsi Lenčin hlas. Všichni se snažili dostat se ve směr, odkud hlas vycházel. Na „babu“ hned zapomněli. Rovná půda se zde najednou svažovala ve stráž k

západu obrácenou. Byla zde často skoro neproniknutelná spleť a musilo se přelézati po jiných stromech.

„Objevila jsem přírodní rozhlednu,“ hlásila Lenka zase. Konečně se k ní všichni dostali. Seděla vysoko nad nimi v rozsochaté koruně největšího Opičího stromu. Větve zde byly rostlé skoro jako opravdová sedátka. Hned byly všechny obsazeny. Jak krásně a pohodlně se zde sedělo!

„To bude naše pozorovatelná,“ pravil Jára. „Podívejte se, jak daleko je odsud vidět. Vidíte ty kopce až tam docela vzadu? Vidíte, jak jsou hrozně daleko?“ Tak divně a tiše najednou mluvil, jako by na něco dávného vzpomínal.

A Cikáda vylovil z kapsy malou harmoniku, na kterou tak krásně dovedl hrát, a začal tiše jednu ze svých zvláštních písniček, jež si sám skládal a které pak už nikdy nedovedl zahráti znovu. A všichni seděli a všichni dívali se do daleka, k těm modrým kopcům. Mlčeli, jen Cikádova tichá písnička tančila po Opičích stromech.

SVORNÁ SEDMA STAVÍ KAMNA

Pak Cikáda přestal hrát, kouzlo ticha pomínulo a všichni se zase rozhovořili.

„A ještě něco si tady uděláme,“ řekl Pavel. „Co? Co si uděláme? Pověz!“ pršely otázky. „Vystavíme si tam někde vedle stanu pěkná kamna, jako si je dělají junáci, když jedou na prázdninový tábor.“

„To bude něco!“ vykřikla radostně Jirka, protože se jí naskýtala příležitost ukázat své kuchařské umění.

„Pojďme,“ vyzýval Cikáda, „začneme se stavbou kamen hned. Nevím sice ani trochu jak se staví.“ A už se honem šoural s Pozorovatelný, aby na něj Pavel nedosáhl.

Po chvíli cestování na Opičích stromech dostali se zase na palouček. Opičí stromy vrhaly už po něm dlouhé strašidelné stíny. Ale u stanu bylo ještě sluníčko pořád v celé své kráse a slávě.

„To se staví zkrátka takhle,“ začal Pavel svůj kamarádký výklad. „Vykopáme v zemi mělký obdélník, po jeho delších stranách nastavíme rovné kameny jako stěny kamen a slepíme je k sobě maltou z jílu. Nu a nahoře mezeru mezi oběma stěnami kamenů pokryjeme železnými pláty, jaké jsou na kamnech doma.“

Kde je ale vezmeme“ namítala Jirka. „Jsou jistě drahé a potřebovali bychom alespoň tři.“

Ale Pavla ta námitka nepřivedla z rovnováhy. „Nedáme tam pláty. Kdybychom měli mít kamna, jako mívají junáci na prázdninách, potřebovali bychom k nim ještě rošt, dvířka a kouřové roury vzadu. A to si nemůžeme nikdo snadno opatřit. Dáme na kamna tedy jen plechové reklamní tabule, ty už spíše někde seženeme!“

„Já mám nápad,“ vykřikla Lenka. „Řekneme si v hokynářství u paní Bejdříkové. Má jich hodně, jsou staré, odložené, už jich nepotřebuje.“

„Ano, něco takového jsem mínil,“ doznal Pavel. „K našemu účelu taková kamna docela postačí.“

„Tak už začněme,“ doléhal zase Cikáda.

„Nemůžeme dnes dělat nic jiného, než nalézt pro kamna pořádné kameny. Pro vše ostatní potřebujeme nářadí i jiné věci. Ale ještě než na kameny půjdeme, musíme se uradit, co uděláme se stanem. Přece jej zde nemůžeme nechat takhle stát až do zítřejšího odpoledne.“

„Složíme jej a schováme někde na Opičích stromech,“ navrhl Otě Kotě.

Pavel uznal i ten návrh velmi dobrým a Otík byl na to velmi hrdý, i když na sobě nedal nic znáti.

„Tak dobře,“ rozhodl Pavel. „Složíme jej s děvčaty tady. Otě Kotě s Járou a Cikádou by mohli jít zatím na šutry. Nejvíce jich najdete asi u potoka. Berte jen ty větší a pravidelných tvarů.“

Poslední větu hoši sotva již zaslechli, jak rychle pelášili k potoku.

„A my se dáme do práce,“ řekl Pavel děvčatům.

Vytahali větve, jimiž byl stan přidržován k zemi a pak rozvázali provaz, na němž visel stan. Složili plachtu hezky do čtyřhranného balíku a Pavel jej svázal provazem, aby se nerozbalil.

„A teď s ním na Pozorovatelnu,“ řekla Jirka. Ale Pavlovi se Pozorovatelná nezdála bezpečnou.

„Jest tady nejvyšším stromem a kdyby sem někdo přišel, jistě by ho Pozorovatelná svou výškou nejvíce vábila. Dám stan raději na některý z obyčejných nenápadných stromů, někde v těžko přístupném houští.“

Chvíli se proplétali mezi stromy, až našli jeden s obzvláště hustou korunou.

„Zde bude stan nejlépe schovaný mínil Pavel. Vylezl na první větve a děvčata mu podala balík. S obtíží jej dostal až do vrcholu

stromu, kde jej důkladně přivázal. Balík byl skryt, že nebyl odnikud vidět. Zde bude opravdu v bezpečí!

Z palouku bylo zatím slyšet veselé hlasy hochů a nárazy kamenů.

Stavebního materiálu bylo již dost. A jaký. Ploché kameny, většina s rovnými hranami, kupily se v hromádce.

„A objevili jsme jílovou hlínu,“ vykřikl Cikáda vítězně na Pavla. „Je jí celý důl, čiky, čiky.“

„No, to zrovna zase ne,“ zradil jeho chlubení Otě Kotě, „ale je jí dost pro naše kamna. Panečku, z té bude maltička. Je z ní celý kus břehu u potoka.“

„Jej - pojd'te se tam podívat,“ žadonila Martina. Všichni se tam rozběhli.

V rokli na druhé straně pod paloukem, rovněž skrytý do spousty Opičích stromů, tekł mělký čistý potok. V jeho pískovém dnu vše hrálo a svítilo, jako kdyby tam byla rozházena zlatá zrnka. Byly to kousky slídy.

Jeho úzké břehy, prosté stromů, byly nízké a tam jedna část byla z jílu. Pavel ulomil kus a smočil ve vodě. Ano, hlína se proměnila v žluté mazlavé bláto. Byl to jíl.

„Tady budeme mít pěkné koupání a máchání,“ těšila se Lenka. „Hleďte, jak se ve vodě blyští ta zrnka slídy.“

„Vypadá to jako zlato,“ pravila Jirka. „Takové pocity asi měli zlatokopové kdysi na Divokém Západě, když našli zlatá údolí.“

„Budeme říkat potoku Zlatý,“ navrhovala Lenka. Nikdo k návrhu nic neřekl a od té chvíle mu tak říkali.

Přeskakovali pak potok sem a tam v jeho úzkých částech. Kde byl široký, přebíhali po kamenech. Ve vodě se ještě nikdo nebrouzдал, byla jarní, studená.

Den se chýlil ke konci.

Sluníčko zapadlo za modré vrchy. Přestalo hřát a jeho pruhy mezi Opičími stromy zčervenaly.

Půjdeme už domů,“ řekl Pavel. „Bude už skoro tma, až přijdeme.“

Vrátili se na palouček a přes zčervenale pláne a rokle se ubírali k domovu.

11 DALŠÍ VÝPRAVY

Druhý den měla většina ze Svorné sedmy odpolední vyučování a po něm se už nevyplatilo jít na Daleký palouk. A tak její rejdiště dnes zůstalo osamělé.

Ale když hoši a děvčata přišli ze školy a udělali si své úkoly, mohli se i zde doma alespoň trošku zabývat pracemi, které měly mnoho společného s Dalekým paloukem. Pavlův hvizd z pavlače svolal celou sedmu do jeho pokojíku.

„Zítرا půjdeme všichni zase tam ...“ pravil jim Pavel a máchl rukou směrem k Dalekému palouku. „A musíme si připravit s sebou plno věcí.“

„Uděláme si dnes pořádné kolíky,“ navrhoval Otě Kotě, „aby se nám nevytahovaly ze země, až napneme zase stan, jako posledně ty větve.“

„No, to je dobrý nápad,“ řekl Pavel. „Špičky kolíků pak tam opálíme v ohni, aby byly tvrdší a déle vydržely.“

„Já s Martinou dojdeme k paní Bejdříkové, vyžebrot nějaké ty plechové tabule na kamna,“ povídala Jirka.

„A já udělám něco co vám vůbec napřed neřeknu,“ prohlásila tajuplně Lenka.

„To bude asi něco pěkného, když o tom ani nechceš mluvit,“ ušklíbl se Jára Příbyl tím svým způsobem, jak nedovedl nikdo jiný.

„A bude zapotřebí vzít s sebou také nějaké nářadí, například sekerku, kramli a takové podobné věci,“ mínil Cikáda.

„Ano, seženeme to spolu,“ odvětil Pavel. „Půjdeme na dvůr a do kůlen, tam už jistě něco objevíme. Všechno, co zítرا s sebou ponese, budeme připravovat zase tam do chodbičky, kde jsme posledně měli schovaný žebříňák. Noste věci přímo tam.“

„Čiky, čiky, rozumíme,“ přikývl Cikáda a rozešli se za svými úkoly.

Otě Kotě rozřezal pilou staré zlámané násady z lopat a košťat, asi na dvaceticentimetrové kousky. Každý na jednom konci osekal vypůjčenou sekyrou do špičky, na druhém konci pak udělal šikmý zářez, o nějž bude držeti provázek očkem plachty. Kolíků udělal šestnáct, pro každou stranu plachty osm. Byla to těžká práce a Otík byl celý unaven, když s ní byl hotov.

Zrovna sbíral kolíky do náručí, když vyhlédla nad ním z pavlače paní Skorkovská. „Na copak budou ty kolíky, Otíku?“ zeptala se nasládle.

„Ale jen tak, kdyby se někdy náhodou potřebovaly!“ odvětil Otě Kotě co nejlhostejněji. Bodejť - bude jí povídat o stanu, o Dalekém palouku a o těch všech věcech! To by to dopadlo!

Zdánlivě klidně sebral kolíky a oklikou pavlačemi loudal se s nimi do chodby k bývalým stájím.

Jejda - tam už bylo věcí! Děvčata přinesla od Bejdříků čtyři krásné plechové tabule již neplatných reklam a Lenka, ta šibalka, sem snesla skoro celou kuchyňskou výbavu hrnců, vařeček a poklic. Vyžebrała je po celém domě.

„Osobo nešťastná,“ křičel výhružně Jára, „vždyť jsi nás tím docela prozradila! Co jsi říkala lidem, když jsi ty věci na nich mámila? Co? Přiznej se!“

„Nic jsem neprozradila,“ odmítala Lenka uraženě Járovo podezření. „Řekla jsem jen, že je to moje tajemství. Ale nikdo se mne moc ani neptal, každý byl rád, že se zbavil starých krámů. A nám jsou dobré!“

„Ale sekyrku jsme nenašli žádnou,“ pravil pak zklamaně Pavel. „Máme zde jednu lopatku, také dvě kramle, jen sekyrka schází!“

„Složíme se na ni a koupíme ji,“ navrhla Jirka.

To byl nápad! Zalovili ve svých kapsách a seběhlo se několik mincí. Málo!

„Za tohle, milí páni, nedostaneme ani topůrko,“ odhalil rozšafně Cikáda výsledek sbírky.

„Počkejte, já prodám zítra ve škole Vrchotickému ty rohové známky s legendou a máme sekyrku hned!“ zachránil situaci Pavel. Oh, jak ten se uměl starat o Svornou sedmu . . .

Uložili věci do nejtemnějšího kouta zapadlé chodby, jež vedla k opuštěným stájím, a rozradostněni se rozběhli domů. Již zítra půjdou opět na Daleký palouk!

12 NÁLETY

Prozíravý Pavel zařídil druhý den odchod na Daleký palouk tak, aby se výprava nezdála nikomu z domu „U grošáka nápadnou. Protože všichni měli plné ruce věcí, jež měly být na Daleký palouk dopraveny, nevyšli společně, ale každý zvlášť a vždy až za chvíli po předchozím.

Sešli se všichni až hodně daleko od domu, kde je už nebylo možno spatřit.

Byl krásný jarní den a vzduch byl naplněn tou vůní, která přichází s každým jarem a trvá vždy několik jeho

prvních dnů.

Keře byly obsypány jehnědami, v trávě se krčily prvosenky. Kouzelné jaro, jaro s modrým nebem a uspávající vůní bylo zde.

„Dnes se budu koupat, uvidíte, že se budu dnes koupat, čik, čik,“ chrllil ze sebe nadšené Cikáda.

„Ale doma ve vaně, vid’?“ smála se Lenka.

„Ne, v potoce, doopravdy, tam ve Zlatém potoce! Uvidíte!“

„A já se budu opalovat,“ pravil pak Otě Kotě a shrnul si punčochy až k polobotkám.

Děvčata a Cikáda ho napodobili, ale Pavel a Jára nemohli, protože měli pumpky.

„Hned od zítřka začnu nosit zase krátké kalhoty,“ sliboval si Pavel.

Někde nedaleko na modrém nebi se objevilo letadlo.

„To je bombarděák,“ pronesl znalecky Jára. „Co byste dělali, kdyby byl nepřátelský?“ zeptal se Pavel.

„Lehl bych si honem,“ vykládal horlivě Cikáda, „nebo bych se přikrčil k nějakému křoví.“

„Ano,“ schválil Pavel. „V takovém případě využijeme terénu, ulehne si do příkopu, skryjeme se v nějaké jámě, u stromů, keřů, zkrátka tam, kde bychom byli co možná nejméně viditelní. Ale nesmíme takové místo dlouho hledat a všelijak přebíhat. Upoutali bychom pozornost letce.

„Pojďme si to zkusit!“ navrhla Jirka.

Pavel vytáhl z kapsy malou píšťalku a pravil: „Dobrá. Začnu dnes po cestě z nenadání krátce pískat. To značí, že se blíží nepřátelské letectvo. Ihned si najdete úkryt a nevstanete z něho dříve, dokud nebudu pískat znovu, dlouze, klidně.“

Všichni tomu rozuměli.

Začali zase povídati o obyčejných věcech, ale potají každý pátral okem, kam by se „složil“, kdyby Pavel ohlásil poplach.

Sluníčko zářilo pořád tak jiskřivě, až oči bolely.

Skřivánek si zpíval své jarní písničky a letěl s nimi vysoko do nebe, aby ho všichni lidé v kraji slyšeli. A jaká to byla panečku stříbrná písnička!

A hoši i děvčata mluvili o překot, jeden přes druhého, každý byl tak spokojený a rozradostněný tím krásným dnem. Co toho ještě dnes užijí tam na Dalekém palouku!

Najednou se ozvala píšťala. Ra-ta-tata-ta-ta-ta. Nálet!

Do všech jako když vjede elektrický proud. Pavel už ležel pod mezí a Cikáda se připlácl skoro až k němu na mez. Děvčata zapadla do holého křoví. Otě Kotě několik vteřin bezradně pobíhal a nakonec se přitiskl ke kmeni osamělé břízky. Jára se nerozpakoval a švihl sebou do brázdy zoraného pole.

Chvíli tak vyčkávali, všichni bez hlesu a ztrnulí, asi půl minuty.

Pak dlouhý klidný signál Pavlovy píšťaly je vysvobodil z toho nehybného stavu.

Nebylo to docela nic příjemného, ale všichni cvičení pojímali vážně.

„Za chvíli zas, Pavle!“ - „Ještě jednou!“ - „Opakovat!“ zněly hlasy.

„Ale že jsem se tam navez do té oranice,“ chechtal se Jára Příbyl a otřepával se sebe hlínu.

„Dělá se to ještě jinak,“ poučoval Pavel. „Není-li čas hledati vhodný úkryt, seskupí se několik lidí v malý hlouček s hlavami dovnitř sklopenými a představují pak křovisko. Skutečně to z velké výšky také tak vypadá.“

„Ty už jsi letěl v letadle, že to víš?“ zeptala se trochu pichlavě Lenka, ale Pavel ji hned odrazil s úsměvem: „Ne, viděl jsem však takové letecké snímky!“

Cvičili pak cestou ještě několikrát poplachy a ukrytí dařilo se jim vždy stále lépe a rychleji.

CIKÁDA S JÁROU ROBÍ MALTU

Čím více se blížili Dalekému palouku, tím šli rychleji.

Nemohli se již dočkat.

Zde už je ale skalka, a to už jsou v kraji Opičích stromů. Daleký palouk je přivítal svým tichem a vůní.

„Tak do práce, do práce,“ vykřikoval Otě Kotě a už se hrabal v torbě s jídlem.

„Nejdříve snad postavíme stan,“ pravil trochu káravě Pavel. „Každý pořádný táborník to alespoň tak dělá, že neodpočívá dříve, dokud nemá střechu nad hlavou.“

Otě Kotě smutně odložil tornu, ale za chvíli se rozvihňal s ostatními a špatná nálada byla zažehnána.

Strom, na němž byl stan uschován, brzo našli a za chvíli již rozbalovali plachtu v místech, kde byla již též posledně napnuta. Dnes, když měli již pořádné kolíky, dala se plachta mnohem pevněji a snadněji připoutat k zemi, než posledně.

Cikáda s Járou a Lenkou se vydali k Zlatému potoku pro jíl.

„To budete vidět, jakou udělám kamnářskou hlínu,“ chlubil se statečně Cikáda. Na břehu potoka si pak lehl na zem a lopatkou rýpal v břehu kusy jílu.

Lenka zatím prohlížela spoustu prvosenek, na žádnou nechtěla šlápnout, každé se vyhýbala. S Járou ale šli všichni čerti a když to již nemohl vydržeti, udělal jednu pořádnou neplechu.

Vzal veliký kámen, šel zvolna za ležícího Cikádu a hodil kámen přes něj do vody. Cáák, voda vystříkla na Cikádu, pachtícího se s dolováním jílu.

„Milión bubeníků,“ zařval Cikáda a zakoulel očkama. Vyskočil jako pružina a rozehnal se po Járovi.

Ten chtěl uskočit, ale s chechtotem se převalil přes starý kbelík, do něhož dával Cikáda jíl.

„To jsou taky nápady,“ zuřil Cikáda a vskočil na Járu.

„Vždyť jsi říkal, že se dnes budeš koupat, tak jsem tě jen trošku postříkal!“

„Jo, jo, postříkal! Pěkně postříkal! Vždyť jsem zlitý, jako bych šel v lijáku na procesí!“

Zajel rukou, od jílu umazanou do Járova obličej a rozmazal mu zbytky hlíny po tváři. Lenka se zatím mohla ukukat smíchy, což oba hochy nakazilo. Rozesmáli se také. Cikáda se oťel, Jára se umyl a dali se společně do ředění jílové hlíny.

Cikáda nabral do kbelíku vodu, rozředil hlínu a míchal ji kusem dřeva tak dlouho, až zmizely v kbelíku její kousky a udělala se z ní pěkná hustá kaše.

Pak se vydali svorně na palouček, kde zastihli ostatní již při plné práci.

Stan byl již krásně napnut, dokonce Jirka zašila na něm režnou nití tu díru, jak slíbila.

U hromady kamení, již minule doneseného od Zlatého potoka, byl vykopán obdélník drnu, svými delšími stranami souběžný s otevřenější částí paloučku. Nikdo si toho nevšiml, že Pavel vykopal obdélník právě takto, ale mělo to svůj smysl. Kamna musí stát ve směru, kudy více proudí vzduch, aby dobře táhla.

Skoro všichni se účastnili stavby kamen. Shledávali nejpravidelnější kameny s nejrovnějšími hranami a kladli je na sebe. Mezi ně ovšem přicházela hojnost malty, která kameny pojila.

A tak dvě souběžné zdi nastávajících kamen rostly utěšeně. Občas Pavel na ně napříč položil plechové desky na zkoušku, zda jsou obě zídky stejně dlouhé a zda se nerozbíhají, ale stavba pokračovala správně.

Pro jíl běžel Cikáda ještě několikrát. A nebylo také divu. Kamna jej spotřebovala opravdu úctyhodně, každý jej měl spoustu na rukách a Otě Kotě dokonce i ve vlasech.

„Uvaříme v kamnech ještě dnes pro všechny čaj,“ pravila vesele Jirka.

„Čiky, čiky, já budu chtít dvakrát,“ vzkřikl nadšeně Cikáda a bouře nadšení se rozlehla paloučkem.

„A to asi ne,“ pronesl zvolna Pavel a tak nějak rozhodně. „A to si asi neuvaříte! V kamnech se dnes nebude ještě moci topit!“

„Proč?“ „Jak to?“ „No tohle!“ ozvaly se zklamané hlasy.

„Nechci vám pokazit radost,“ odporoval mírně Pavel, „ale opravdu to dnes nepůjde.“

Hled'te, kamna musí napřed řádně proschnout. Kdybychom v nich hned teď zatopili, hlína by sice ztvrdla, ale popraskala by a brzo by se vy drobila. Zakrátko bychom musili stavět znovu!“

Všichni byli chvíli zticha, až nakonec Jirka povídala: „Ano, Pavle, máš docela pravdu. Rozumíš tomu všemu lépe než my.“

Byl rád, že se ho zastala a hned dodal: „Místo vaření si dnes ale něco pěkného zahrajeme. Znáte hru „Na trapery“?“

„Neznáme. Neznáme. Kdepak. Jak se to hraje?“ křičeli všichni nedočkavě a s nadšením.

14

HRA „NA TRAPERÝ“

„Je to náramně jednoduchá hra,“ vysvětloval Pavel a kladl při tom opatrně první desku jako plát na kamna. „Proto jednoduchá, že k ní nepotřebujete žádné přípravy a také žádné dlouhé učení.“

„To jsem zvědav,“ kroutil hlavou Otě Kotě a málem by převrhl kbelík s hlinou.

„Zkrátka jeden z nás se postaví doprostřed paloučku zády k ostatním,“ pokračoval Pavel, „a ostatní od nějaké udělané čáry nebo od nějakého stromu, který značí jako označení startu, blíží se zvolna k němu.“ „Ano, už tomu rozumím,“ vykřikla nadšeně Martina, právě se vrátivší směrem, kde bydlil Pískláček, „smíme se blížit teprve tehdy, když se na nás nekouká!“

„Správně,“ odvětil Pavel. „A jakmile se otočí, všichni se musí naráz zastavit, ztrnout jako sloupy, i kdyby stáli na jedné noze.“

„Tak už pojďme hrát“ vybízela nedočkavě Jára.

„Ještě zasadíme tento poslední plát,“ řekl Pavel.

Bylo to brzo hotovo. Kamna teď ještě po okrajích i po bocích stěn znovu vymazal hlinou, takže zanikla mnohá nerovnost kamenů. Byl to docela krásný výtvor. Kamna zde stála, slunce na ně hřálo a vysušovalo zvolna vodu z hlíny.

Doběhli si ještě omýti ruce k Zlatému potoku a pak se dali do hry. Božítku, to byla zábava!

„Od tohoto stromu začínáte se blížit,“ ukázal Pavel na jeden z Opičích stromů, který rostl na začátku paloučku a vybíhal poněkud do volnějšího prostředí. „Já stojím zde uprostřed paloučku a běda tomu, koho spatřím v pohybu, když se ohlédnou.“

Postavil se zády k řadě asi dvacet metrů od nich. Stál klidně, tiše.

První se odlepil od startovacího stromu Otě Kotě a učinil několik nespěšných kroků směrem k Pavlovi. Pak zůstal zastrašeně stát.

Pavlův klid upokojil ostatní. Vydali se malými opatrnými krůčky za Otíkem.

A náhle se Pavel otočil. Tak hrozně rychle a znenáhla. Cikáda stál zrovna na jedné noze a musil tak zůstat. Všichni jako by zkameněli.

Pavel se jen usmál a opět se obrátil.

Teď se Cikáda odvážně rozběhl, předešel i Otě Kotě báb, než se mohl zastavit, Pavel se již otočen díval.

„Tak jen hezky nazpátek, Cikádo, nazpátek,“ smál se na něho.

„Ale jak to, přece jsi mne nemohl vidět!“ rozčertil se Cikáda.

„Viděl jsem tě,“ pravil Pavel pevně, „Cikádo, hraji poctivě!“

Cikáda se smířlivě zasmál a vrátil se až ke stromu. Hra pokračovala a Pavlova slova o poctivé hře zněla všem v uších. Také se každý, kdo byl přistižen při pohybu, poctivě vrátil zpět vždy až ke stromu, i když ho Pavel nekontroloval, zda se až tam vrací.

„Komu se podaří přiblížit se mně tak blízko, že se mne dotkne, vyhrává a zaujme moje místo,“ hlásil pak ještě Pavel. Několikrát se stalo, že se Pavel otočil a nikdy nikoho nezahlédl.

Jirka a Otě Kotě byli u Pavla už velmi blízko. Postupovali oba tak opatrně, že jejich pohyby Pavel nemohl ani postřehnout. Zatím, co druzí se překotně blížili k Pavlovi od stromu a znovu k němu byli Pavlem vraceni, Otě Kotě a Jirka svým opatrným postupem získávali centimetr za centimetrem ze vzdálenosti, jež je od Pavla dělila. Situace již byla velmi napjatá.

Teď Jirka předhonila Otíka. Udělala náhle dva prudké kroky. Pavel se bleskurychle otočil, ale Jirku nemohl poslat zpět. Neviděl ji v pohybu!

Znovu se otočil a v tom již Jirka skočila, dotkla se Pavlova ramene a zvítězila tak ve hře.

To bylo jásosu! Jirka převzala Pavlovu úlohu a hra začala znovu.

Tak hráli dlouho, při čemž se všichni vystřídali v úloze toho, který stál vpředu, zády obrácen a měl přistihnouti ostatní při pohybu.

15 SEKYRKA A ZÁLESÁK

Až se hra náhle ukončila.

Cikáda se totiž najednou odstranil ze hry a zmizel někde u stanu. Pavel za ním chvilku pátravě hleděl, pak se ale zase oddal hře. A najednou zaslechl od stanu temné údery.

Ano, nebylo pochyby! Cikáda, jehož hra již asi trochu omrzela, sekal zde novou sekyrkou, kterou si Svorná sedma dnes v poledne koupila, zamyšleně do země.

„Ty jsi mně ale zálesák,“ řekl Pavel. „Předně sekeru nikdy nezasekávám do země, protože se strašně ztupí.

Za druhé nesekáme jí dříví na kameni, ale vždy jen na pařezu, nebo vůbec na jiném kusu dřeva. A za třetí nesekáme sekyrou do stromu, jak to tady zrovna vidím.“

Přikročil k jednomu z Opičích stromů a skutečně: bylo na něm několik záseků a třebaže byly jen povrchní, už se z nich ronila pryskyřice.

„Opičí strom pláče,“ pravila tiše Martina. „Podívejte se, jak pláče!“

„Ani mne nic při tom nenapadlo,“ pravil lítostivě Cikáda. „Nechtěl jsem stromu ublížit.“

„Zkrátka a dobře,“ končil Pavel, „nebudeme brát sekeru do ruky nikdy, když ji nepotřebujeme. To bude tak nejlepší.“

Vzal sekeru a uložil ji ve stanu. Pak se všichni obrátili k místu, kde tábořil Pískláček a Martina ho vylákala z jeho hradu pod kořenem.

Zmizel v něm hned, když viděl tolik lidiček, ale Martina ho pískáním a mluvením přiměla k návratu ven. Blížil se více a více. Martina ho dokonce mohla pohládit. Z kapsy u zástěrky vyndala nějaké škvarky a vysypala je na mech. Pískláček je očichal a hned se do jednoho pustil.

Nestačili se ani divit. Ano, Pískláček se stal kamarádem všech, nikoho z nich se nebál. Vždyť mu přinesli takové dobré škvarky!

Stmívalo se již pořádně, když si uvědomili, že se musí vrátit domů. Jak neradi opouštěli teď svůj palouček! Čím více v něm zažili a čím více v něm byli po domácku zařizeni, tím více se jim zde líbilo. Jaká škoda, že už o něm dříve nevěděli a sem nechodili!

„Vlastně bychom měli panu Fouskovi jenom poděkovat.“ řekla Lenka, když se vraceli domů a mluvili o tom, za to, že dal ten zákaz hraní si v domě. Kdyby toho nebylo, dodnes bychom se proháněli jen po schodech, na dvoře a na půdách. Oč je krásnější život zde v slunci na našem paloučku!“

Všichni s ní souhlasili a Cikáda provolal několikrát „čiky, čiky“.

16 DOSPĚLÍ LIDÉ JSOU ZVĚDAVÍ

A tak, jak měli hoši a děvčata z domu „U grošáka“ jen trochu volného času, nic je doma neudrželo a už pospíchali na Daleký palouk.

Jak se vrátili z dopolední školy, sešli se s knihami a sešity v pokojíku u Pavla a psali nejdříve své úkoly. Učili se věci pro zítřejší školu, zkoušeli se vzájemně a ta práce, společně konaná, je těšila a nezdála se jim tak dlouhou. Také se jim šlo na Daleký palouk mnohem lehčeji, když věděli, že mají své učení na zítřek v pořádku a že až přijdou večer unavení domů, že nebudou musit sedati teprve k úkolům. Byl to samozřejmě zase Pavlův vynález, tohle hromadné učení, ale byl to vynález dobrý a nikdo proti němu nic nenamítal.

Všichni dospělí lidé se divili té změně, která se s hochy a děvčaty stala. Dům byl teď pořád jako po vyhoření, tichý a zamklý. Svorná sedma se teď nezdržovala na schodech, ba ani slůvko tam zbytečně neztratila. „Uvidíte, že je to trucování přejde,“ říkali si, ale potají tomu nikdo nevěřil.

„Kam jen ta banda chodí na celá ta dlouhá odpoledne?“ říkávala vždy paní Skorkovská, ta protivná všudybylka, která byla tak často přistižena, jak s bačkorami na nohou chodí po tmavých chodbách domu a poslouchá za dveřmi. „A nač to dělal ten Otík onehdy ty kolíky?“

Paní Bejdříková, jež vydala Jiřce staré plechové tabule na kamna, také nemohla tajemství hochů a děvčat příliš osvětlit. A oni sami nic neprozradili, byli pamětliví slibu, který si vzájemně dali.

Nakonec si dospělí lidé přestali lámat hlavu s tím, co dělá mládež. Hlavní bylo, že se pořádně učila, což dosvědčili Pavlovi rodiče, že nehlukela po domě, což rád doznal pan Fousek i nájemnictvo, a že nezlobila doma. A tak bylo mlčky ujednáno mezi velikými a malými v domě „U grošáka“ jakési příměří, čemuž byla

Svorná sedma jen ráda. Paní Skorkovská na svou pěst sice pořád konala tajná pátrání, vyslýchala nenápadně a detektivně občas některého hochy či děvče, ale Svorná sedma uměla držet jazyk za zuby a vypovídala takové nesmysly a motanice, že paní Skorkovská brzo poznala, že touto cestou se nedopátrá ničeho.

CO DĚLALA SVORNÁ SEDMA DÁLE

Jak jaro postupovalo, Svorná sedma se na Dalekém palouku stále více a více zařizovala po domácku. Jirka s Lenkou a Martinou doplnila výbavu nádobí.

Hoši vykopli v blízkosti stanu velikou pravidelnou jámu, hlubokou asi metr, vyzdili ji plochými menšími kameny na dně i po stěnách a ta sloužila jako skladiště. Navrch byla přikryta silným víkem ze staré důkladné bedny, to bylo ještě zatěžkáno kameny a pak zamaskováno chvojnám, mechem a trávou. Poněvadž pak celá jáma byla stranou od paloučku mezi stromy, nebylo nebezpečí, že by ji objevil někdo cizí.

Pískláček se ochočil tak, že už cupital za hochy a děvčaty až na palouček a často ho tam zastihli, když přicházeli. Však měli ale pro něho vždy připraveno něco dobrého.

Kamna už byla dávno zasvěcena, vařilo se na nich dobře. Jirka s děvčaty udělala vždy pro všechny čaj, ale také už uvařila několikrát dobrou bramborovou polévku, při které pomáhali i hoši. Tak se jim to robinsonovské vaření líbilo.

V blízkosti paloučku objevili čistou studánku. Vyhloubili ji jen a nad ní postavili stříšku ze sbitých prkének, aby do vody nepadalo Jehličí.

Občas se vypravovali dovnitř Opičího lesa na borové šišky, které výborně hořely. Z okraje paloučku byly brzo vysbírány, ale v hloubi lesa, ve „vnitrozemí“, jak rádi říkali, nacházeli při svých výpravách celá nevysbíraná „loviště“, na nichž se to maličkými šíškami jenom černalo.

Na tyto výpravy brali s sebou dva staré nepromokavé pláště, jež Jirka přinesla jako uzávěrku na vchody do stanu. Tyto pláště sloužily při výpravě k nošení zásob šíšek.

Pořád zde bylo co dělati, ani chvíli se zde nenudili. Jednou bylo nutno opravovati kamna, když se vydrobil jíl, vyčistit je od popela, mýt nádoby, opatřovati zásoby paliva, jindy upravovali kryt nad skladištěm, v zemi vykopaným, zdokonalovali studánku a podobně.

Pak na jednom konci paloučku vykopalí hoši veliký obdélník drnu a zřídili zde doskočiště pro skok daleký. Děvčata vynášela zatím třpytivý písek ze Zlatého potoka, sušila jej a donášela na doskočiště.

Trvalo to asi dvě či tři celá odpůldne, než s doskočištěm byli hotovi a než v něm byl dostatek pisku. Před ně pak zasadili do země prkénko na odraz a zařízení bylo hotovo.

Cikáda upletl z chvojí velké hrubé pometlo, kterým vždy zametl stopy po skoku, aby bylo vidět, kam kdo doskočil.

Sportovní zařízení paloučku bylo pak ještě zdokonaleno, když Pavel přinesl dvě tyčky, na nichž byly naměřeny centimetry a vyvrtány otvory na zastrčení kolíčku. A na ten se zavěšoval provaz, přes který hoši i děvčata skákali do výšky. Aby byl provaz napjatý, byl zatížen na obou koncích plátěnými sáčky s pískem. Sáčky ušila Lenka.

Na každé výpravě se zde u doskočiště cvičilo. Bylo již teplo a všichni běhali zde bosí, svlečení do trenýrek a triček. To se to panečku skákalo!

A pak přišel na řadu běh na šedesát metrů, měřený na minutníku velkých Pavlových hodinek. Výsledky skoku i běhu byly přesně zapisovány a pokaždé kontrolováno, zda se lepší, či horší.

Nakonec po skákání a běhání nastal vždy ještě útok na Zlatý potok. Sťříkání a máchání nebralo konce. Až jednou zažili u Zlatého potoka podivné a vzrušující dobrodružství.

DOBRODRUŽSTVÍ U ZLATÉHO POTOKA

Bylo to zrovna tehdy, když Pavel přinesl poprvé svůj veliký krásný luk s barevnými šípy.

„Pavle, Pavle,“ křičel Otě Kotě celý vyjevený, „půjč mně ho, uvidíš, že luk nezlomím. A budu střílet opatrně!“

„Ano, půjčím vám jej všem,“ usmíval se Pavel, „jen mne chvíli poslechněte, jak střílet, aby se nic nestalo!“

Vysvětlil jim, jak luk i šípy držeti. Byla to celá věda. Kdo by to na příklad řekl, že bílé pírkó šípu musí směřovati od luku ven, aby se druhá dvě nerozbila o luk při vymrštění šípu? Kdo to věděl, že šíp do země zabodnutý nesmíme vytahovati za jeho konec ve výšce čníci, ale že šíp je nutno uchopiti až u země, abychom jej při tahání nezlomili?

A pak ty předpisy o bezpečnosti! Nestřílet nikam, kde může být nějaký člověk, nebo vůbec kde nemáme dobrý rozhled. Stříleti raději více do výšky, než na dálku, ne zase ale přímo kolmo nad sebe atd.

„Uděláme si pěkný terč,“ pravil potom Pavel. „Mám zde velký pytel od brambor, ale potřebujeme ho vycpatí pěkně mechem a trávou, aby se do něj dobře zabodávaly šípy.“

„Hurá na mech!“ vykřikl nadšeně Otě Kotě.

„A tradáá na trávu,“ posmíval se mu trochu Jára Příbyl.

Všichni se ale rozběhli mezi Opičí stromy a pytel se pomalu plnil roztodivnou náplní. Byl tam nejen mech, drn a tráva, ale i drobnější větévky a šišky.

„Občas musíme pytel znovu doplnit,“ pravil ještě Pavel, „tráva i mech brzo sesednou a té náplně bude pak uvnitř málo.“

Pak se vrátila od Zlatého potoka Lenka a vychrlila ze sebe překotně:

„Lidičky, lidičky, to jsem se vám polekala. Trhala jsem trávu tam u vysokého břehu. A najednou něco proti mne jako skočilo. Neviděla

jsem to dobře. Bylo to něco velikého a hnědého. Žbluňklo to do vody a ztratilo se to. Je tam dost hluboká voda. Pojd'te tam se mnou!“

„Ano, pojd'me tam, uvidíme možná něco,“ křičeli všichni vzrušeně. „Kdoví, co to bude za neznámou mořskou obludu,“ dodal pak ještě Cikáda.

Běželi všichni k Zlatému potoku, Pavel dokonce držel ještě v ruce svůj luk i se šípem, tak jak ukazoval jeho držení právě Jiřce.

Brzo doběhli k vodě. Potok byl jen několik desítek metrů vzdálen od paloučku.

Byl zde klid. Voda tiše zpívala po kamenech, někde byly malé klidné tůňky, jinde kameny dělaly vlny, splávky a maličké víry.

„Tady to bylo,“ ukazovala Lenka na jedno místo břehu. Ale nechtěla jít blíže. Břeh zde byl vysoký a trochu podemletý. Pod ním nad vodou bylo viděti vodou vyhledané dutiny.

„Tam bych nestrčil ruku ani za milión,“ otrásl se Cikáda.

„Vždyť ti to nikdo neporoučí, já bych se tam taky nehral,“ řekl Otě Kotě.

„Vy jste ale hrdinové,“ ušklíbl se opovržlivě Jára.

„Tak tam dej ruku. Lehni si do té vysoké trávy a ponoř ruku do vody, když jsi takový odvážlivec,“ vybízel ho Cikáda.

„Také že to udělám,“ kasal se Jára. Sešel až k samému kraji břehu, klekl si na kolena a chystal se lehnouti si do trávy, aby pod břeh mohl rukou lépe dosáhnouti.

A teď se něco stalo!

Z vysoké, vodní trávy a rákosin něco vyskočilo. Bylo to hnědé a veliké. Nikdo v prvním úleku ani nestačil vnímati vzhled toho zvířete. Ale záhy se měli všichni přesvědčiti, co to bylo.

Statná, neobyčejně vzrostlá ondatra, která sem čirou náhodou zabloudila z velmi vzdáleného rybníku, rozrušeně se hnala po Járovi.

Jára nelidsky vykřikl leknutím.

Jako pružina vyskočil na nohy. Ale odporné mokré zvíře rozehnalo se po něm znovu, zaútočilo mu na ruku.

Odkopl je bosou nohou a než se mohlo znovu přiblížit, ve smrtelné hrůze jako blesk vydrápal se po příkrém břehu na rovnější půdu a utíkal odsud.

Ondatra byla ale vydrážděna tak, jak se málokdy stává u těchto zvířat. Běžela trávou, supěla a funěla.

Jirka hodila po ní kámen, ale nezasáhla ji. Také Cikáda popadl malý oblázek, který zde ležel ještě od doby, jak stavěli kamna a hodil jím bez míření po ondatře. Rozzuřila se ještě více a obrátila se v tu stranu, kde skoro všichni byli shluknutí.

A tu Pavel napjal luk a vypustil proti zvířeti šíp. Nepředpokládal, že by šíp ondatru zasáhl, snad ji chtěl jenom spíše zastrašit. Ale stala se podivná věc, která připadla všem později skoro jako zázrak.

Šíp zasáhl ondatru, prolétl jí okem a jeho špička vyběhla hubou zvířete ven.

Ondatra udělala i se šípem veliký skok do výše, převalila se, několikrát sebou škubla a byl konec. Jistě byla hned mrtvá.

Hoši i děvčata byli zaražení a bledí, Martina se chvěla.

Teprve za několik okamžiků se dali do řeči. Nikdo nemohl skoro ani mluvit. Jára se vrátil zpocený a vylekaný.

„To se ti povedlo, Pavle,“ řekla Jirka uznale.

„Byla to náhoda, doopravdy jen náhoda,“ odmítl Pavel chválu. „Ani trochu jsem nemířil. Sám jsem tomu ani nechtěl věřit, že šíp ondatru usmrtil. Bylo to všechno tak rychlé a náhlé.“

Blížili se pomalu k ondatře. Otě Kotě přinesl odkudsi dlouhou větev a opatrně šťouchal do ondatry. Ano, byla dokonale mrtvá, ani se nehnila.

Pavel vyňal z ní šíp a dal jej do vody, aby se omyl.

Pozorovali s podivným pocitem to ošklivé zvíře. Mělo zlý výraz ve své ondatří tváři.

„Za kůži se prý hodně platí,“ zašeptala pak Lenka.

Jára se na ní podíval a jen usykl: „Kdo ji ale bude stahovat? I kdybych to uměl, tak se zvířete ani nedotknu.“

„Bylo by ale škoda nechat kůži zde, když už ji máme,“ mínil Pavel. „A při tom je nepoškozená. Myslím, že bychom se nemusili tolik bát a štítit mrtvého zvířete!“

„Já vím, jak to udělat,“ přihlásila se k slovu Jirka. „Vysypme trávu a mech z pytle, dejme ondatru do něj a doneseme ji do města. Kožešník Brázda nám možná za ni něco zaplatí.“

Všichni souhlasili s tím nápadem.

„A trávu můžeme nechat někde na palouku a příště, až pytel zase přineseme zpátky, znovu ji tam nacpeme,“ řekla Lenka.

„Dobře, uděláme to tak,“ rozhodl Pavel po chvíli přemýšlení. Otě Kotě sem donesl pytel a ondatra byla do něj za pomoci větve i rukou vhozena.

Byla to zvláštní cesta z dnešní výpravy s tím podivným a neočekávaným nákladem. Všichni se střídali v nesení pytle s ondatrou. A každý se mimoděk snažil, aby nohou o pytel nezavadil .

..

CO ZAVINILA PANÍ SKORKOVSKÁ

Pak přišlo několik dlouhých deštivých dnů. Nebe bylo pořád nízké, zatažené a skoro ustavičně přšelo. Z Pavlova pokojíku teď nebylo viděti na obzor k lesíku, za nímž začínaly Opičí stromy. Vše bylo ponořeno v mlhu.

„Ještě štěstí, že jsme přikryli tak dobře kamna,“ prohodila Jirka na jedné z četných schůzek u Pavla, na nichž se scházela celá Svorná sedma.

„A jak jste je vlastně přikryli?“ zeptal se Cikáda, už se ani dobře nepamatují.“

„Jak by ses mohl pamatovati,“ usmál se Pavel, „vždyť jsi šel tehdy napřed domů s Lenkou a my kamna přikrývali sami. Naložili jsme na kupy chvojí, pod to jsme ještě podložili terč na šípy, tak snad kamna tolik neutrpí.“

„A když, tak si je zase opravíme,“ řekl Jára, klid'as.

„A co pak asi dělá Pískláček,“ vzpomínala Martina. „Ten je chudinka asi promočený a zkřehlý. Nejraději bych pro něho došla a přinesla bych ho sem.“

„Ale jen se neboj a nestarej se,“ radil a utěšoval ji Cikáda. „Pískláček se postará o sebe sám, tak jako se staral dříve, kdykoliv přšelo a tak jako se stará o sebe tisíce jeho šedivých Pískláčků po všech lesích a lukách. Snad bys tam nechtěla jít teď?“

„Chtěla, chtěla,“ tvrdila umíněně Martina. „Vždyť to není tak daleko.“

Začala vypočítávati jednotlivé úseky cesty. Jak by vyšla zadním vchodem domu, prošla by roklinou za domem, přes silnici do plání, pak k lesíku, vyšplhala by se po skalce - nu a pak už jsou Opičí stromy a těmi ta cesta netrvá již dlouho.

A najednou Martinu Pavel podivně přerušil. Prudce, ale tiše vyskočil a dal prst na ústa. Martina i všichni ostatní zmlkli a jako by zkameněli.

„Někdo je za dveřmi,“ zašeptl Pavel. „Poslouchá tam někdo a dokonce se pokusil dívat se sem teď klíčovou dírkou.“

Začal zase nahlas hovořiti obyčejným hlasem a o obyčejných věcech. Při tom rukama i celým obličejem naznačoval, aby každý honem začal nenápadně mluvit.

Všichni pochopili. Rozhovor se opět rozproudil. Pavel mluvil o svém úkolu na zítřek. Cikáda s Járou se přeli o nejnovějších leteckých známkách a Jirka s Lenkou se dohadovaly o nějaké křížovce. Všichni byli zmateni.

A Pavel zvolna a tiše vstal, pak udělal jediný veliký skok a prudce otevřel dveře na chodbu.

V jejím přítmí trochu ulekaně, ale přesto posměšně a výhruzně stála paní Skorkovská, ve svých kostičkovaných bačkorách a divně se usmívala.

„Dobré odpoledne, paní Skorkovská,“ oslovil ji Pavel chladně, „co si přejete? Mohla jste jít hned dále, nemusila jste poslouchat za dveřmi.“

„Kdo poslouchal za dveřmi?“ řekla nepřátelským hlasem paní Skorkovská. „Náhodou jsem jen tak šla okolo. Ale přece jsem něco zaslechla z těch vašich pletich tady. Už vás tady pozorujeme moc dlouho, ty vaše tajné spády. Jistě v nich nebude nic dobrého. A co je to tadyhle?“ Při tom ukázala kostnatým prstem na něco na stole, co na Pavla působilo jako elektrická rána.

Celá lahvička černého inkoustu ležela zde převržená a rozlitá na bílém ubrusu. Asi ji Pavel sám převrhl při svém skoku ke dveřím.

„Vším jste jenom vy vinna!“

vykřikl zoufale Pavel na nepřijemnou sousedku. Otočila se nadutě ve dveřích a vyšla na chodbu.

„Přinesu citron,“ zašeptala Jirka a vyrazila ze dveří. Lenka honem vzala piják a vysála zbytky inkoustu z ubrusu.

Všichni slyšeli včera Pavlovu maminku, jak přísně nakazovala, aby bylo s ubrusem zde v Pavlově pokoji dobře zacházeno a aby před psaním inkoustem vždy děvčata či někdo z hochů ubrus složili a uklidili se stolu. A teď tohle nešťěstí tady!

„Že jsme jen na to dnes mohli zapomenout!“ vzdychal Cikáda. „To se bude asi tvoje maminka, Pavle, zlobit! Nejráději bych honem teď odsud utekl. Ale musíme tu zůstat s tebou, když jsi v takové bryndě.“

Jirka přinesla citron a jeho šťávu kapala na ohromnou inkoustovou skvrnu. Chvilí se zdálo v pění šťávy, že skvrna mizí, pak se ale ukázalo, že je skvrna ještě více rozmazána, třebaže citron vytáhl hodně inkoustu.

Bylo ale nutno ubrus ještě vyvařit a vyprat. Citron sám o sobě nemohl skvrnu úplně vyčistit.

A tak nezbylo než kousnout do trpkého jablka a zavolati Pavlovu maminku.

To bylo výčitek, důtek a přísných slovíček, jež byly sice prosloveny k Pavlovi, ale padaly na všechny přítomné.

„Kolikrát jsem to říkala, že máš dát ubrus pryč, když je inkoust na stole! Nic tady v tom pokoji nevydrží dobré a čisté. Nejlepší bude, když pokoj docela zamkneme a už sem vícekrát nesmíš.“

A všichni cítili, že to platí také na ně, ne jenom na Pavla.

„Nezlobte se, paní Hrádková,“ pravil hrdinně Jára, „ten inkoust jsem převrhl já!“ Ale nebylo to vůbec pravda, nepřevrhl lahvičku. Chtěl jen Pavla zachránit. Bylo to však marné.

To bylo velmi pokažené odpoledne. Prožluklá paní Skorkovská s těmi svými věčnými starostmi o věci, do kterých jí nic nebylo!

A venku přšlo a přšlo.

NÁPAD Z DEŠŤOVÝCH KAPEK

Ještě téhož dne večer, kdy paní Skorkovská vyslechla za dveřmi tajemství cesty na Daleký palouk, tak jak ji líčila Martina, zakázali rodiče Pavlovi, aby si vodil do pokojíku své kamarády ze Svorné sedmy.

Marně prosil a sliboval. Nic nebylo naplat. Snad k tomu neoblomnému zákazu přispěla i paní Skorkovská, která přišla Pavlovi mamince říci, že „děti kují nějaké pikle a že by se jim to mělo zakázat...“

Celý večer přemýšlel Pavel a namáhal se vynalézt něco, jak se dorozumět se všemi členy Svorné sedmy, aniž by se s nimi musil scházet ve svém pokojíku. Také nikde jinde to nebylo možno, když pan Fousek vydal ten přísný zákaz, na kterém pořád ještě trval.

Ostatně Pavel si ani příliš nepřál, aby byla celá Svorná sedma viděna pohromadě, ať by to již bylo kde chtělo. Možná, že i to přátelství by jim mohla paní Skorkovská nějak pokazit.

Přemýšlel a přemýšlel. Bylo již velmi pozdě. Ležel na posteli ve svém pokojíku. Venku pršelo a z děravého okapu občas dopadly kapky na plechovou římsu Pavlova okna. Někdy rychleji za sebou, pak zase zvolna a opět rychle. Tak jako Morseova abeceda to připadalo!

Božíňku - Morseova abeceda - ano, to je dobrý nápad, honem jej nějak zachytit, aby neutekl, aby se nezapomněl. Ano, Morseovu abecedu bude nutno nějak zapráhnout k dorozumívání se s členy Svorné sedmy! Ale jen jak - jak?

Myšlenky se Pavlovi honí hlavou v divném zmatku. A jedna z nich se mu zdá dobrá, sleduje ji více a více. Ano, tak to půjde, to bude krásné, zajímavé a účelné! Hned zítra nějakým tajným oběžníkem dá o tom zprávu všem hochům a děvčatům.

Zkrátka a dobře: koupí slabé elektrické dráty pro proud z kapesních baterek a ty budou tajně zavedeny do bytů všech členů Svorné sedmy. Většina hochů má bzučáky. Budou připojeny k drátům, Pavel bude svou vysílačkou na všechny bzučáky vysílati své zprávy Morseovou abecedou a tak se s nimi dohoví.

Se vzrušením přemítal o podrobnostech. Jak budou dráty zapojeny? Stačí na tolik bzučáků proud jedné baterky? Ani pomyslení, musí být několik baterek spojených. Nestrhá jim někdo vedení na schodech a chodbách? A kolik ten drát bude stát? Bude ho zapotřebí velké množství. Na štěstí je zde něco peněz, které dostala Svorná sedma za prodanou ondatru. Jak se tehdy kožišník Brázda divil! Ale to sem teď nepatří.

Pavel se znovu noří do svých plánů. Přemítá, jak zaříditi, aby také ostatní mohli telegrafovat s ním, a se všemi ostatními, nejen on s nimi. Bylo by skvělé, kdyby se jim podařilo vybudovati celou takovou telegrafní síť. Určité hodiny byly by ovšem vyhrazeny Pavlovi vysílání, byla by to taková zvláštní „vlna“, nikdo by v tu dobu nesměl telegrafovat s jiným, protože by nemohl vyslechnouti Pavlovo vysílání.

S rozbouřenou fantasií usínal Pavel toho večera, či spíše té noci. Venku ještě pořád pršelo a na okno dopadaly nestejně dešťové kapky, které vlastně Pavlovi vnukly myšlenku s telegrafní sítí. Zdálo se mu o ní po celou noc.

21 PORADA NA VRCHNÍ PŮDĚ

Ještě ráno před odchodem do školy napsal Pavel stručný lístek:

„Svorná sedmo, přišel jsem na dobrý nápad, jak se budeme dorozumívati, když budeme doma. Sdělím vám jej dnes, ale nechci, aby nás kdo viděl pohromadě. Všichni víte, proč. Proto přijďte v šest hodin večer na Vrchní půdu. Nesmíme tam sice chodit, ale doufám, že napoprvé nás tam nikdo nespatri a my už tam pak zase vícekrát nepůjdeme. Dohodneme se tam o všem, všechno vám vyložím. Tento můj dopis si dávejte čísti vzájemně. Kdo jste jej četl, podepiš se na něj a dej ho dále tomu, kdo ještě podepsán není. Čekám vás večer určitě. Nazdar. Pavel.“

Pak vyběhl s lístkem na pavlač a měl právě štěstí, že viděl dole Lenku, cupající do školy. Hvízdal na ni a ona pohlédla vzhůru. Hodil jí složený dopis dolů. Snad to nikdo neviděl. Sebrala jej a duchapřítomně zastrčila do knih. Přečte jej venku, až vyjde ze dvora.

Ještě dopoledne četla Pavlův dopis Martina a pak Jirka. Brzo odpoledne se jeho obsah dozvěděl Cikáda a doručil jej Járovi. Otě Kotě byl uvědomen od Jirky o schůzce ještě dříve než se mu dostal Pavlův dopis do ruky.

A tak zkrátka celá Svorná sedma se sešla na Vrchní půdě v ustanovenou hodinu. Byla to půda nejpozději nastavovaná a nacházela se skoro nad Pavlovým pokojíkem. Světlo sem šlo dvěma velkými vikýři a bylo zde poměrné dosti čisto. Protože zde nebyly uloženy žádné věci, byla tato část půdy zavřena jen na závoru. A tu bylo lze snadno otevřít.

„Tak co tomu říkáte?“ zeptal se Pavel Svorné sedmy, když jí vyložil svůj plán.

Hoši souhlasili hned a nadšeně, jen Jirka pravila rozvážně:

„Nu krásné by to bylo, ale jak se naučit Morseovu abecedu? Je to samá tečka a čárka a nakonec se to člověku všechno přece musí hrozně splést.“

Jára se rozchechtal a tvrdil, že morseovka nic není. On už ji aspoň umí. Sem tam nějaké písmeno přece jen tak přesně sice neví, ale ujde to.

„Nadiktuji vám značky morseovky,“ rozhodl pak Pavel. Všichni - i Jára - s nadšením a ochotni vylovili z kapes notýsky i tužky a začali psát:

a .-	ch ---	p .---	1.----	2..---
b-...	i ..	r .--	3...--	4....-
c - . - .	j .---	s ...	5.....	6-....
d -..	k -.-	t -	7--...	8----.
e .	l .-.	u ..-	9-----	0-----
f .-. .	m --	v ...-		
g--.	n -.	y -.-		
h	o ---	z --.		

„To si pamatujte, číslice mají vždy pět bodů, písmena jen čtyři,“ upozorňoval Pavel.

„A teď ještě, jak se abecedě nejrychleji naučíme?“ zeptala se pak Lenka, bezradná nad tou záplavou teček a čárek.

„Jsou různé způsoby učení,“ vysvětloval Pavel. „Já jsem se Morseovu abecedu učil tak, že jsem si zapamatoval prvá písmena v abecedě. Psal jsem si je všelijak střídavě na papír. Když jsem je dovedl již zcela bezpečně, přidal jsem k nim další dvě a zase jsem si je všechna i s těmi třemi předchozími psal na papír. Nu a pak jsem přidával vždy po dvou písmenech dále a při každém přidání samozřejmě jsem opakoval z paměti na papír všechna písmena předešlá. A tak jsem se naučil morseovku ani ne snad za hodinu.“

„A jaké jsou jiné způsoby?“ zeptal se Otě Kotě, protože tento první se mu zdál velmi těžký.

„Srovnáme si písmena i číslice do různých skupin, bez ohledu na to, jak za sebou následují v abecedě. Jedna skupina obsahuje písmena a číslice, která mají jen samé tečky,

druhá zase pouze samé čárky. Třetí skupina jest ta, v níž jsou jen písmena a číslice, začínající čárkou, čtvrtá začínající tečkou. A pak se učíme jednu skupinu za druhou.“

„Tak to je ten první způsob přece jen snad lehčí,“ děsil se Otě Kotě. Jára byl zase názoru opačného.

„Učte se to, jak kdo myslíte,“ rozhodl Pavel. „Hlavní je, když abecedu budete pořádně ovládat.“

„Dobrá, budeme to dřít každý dnes večer,“ pevně určovala za všechny Jirka.

„A teď to drátové vedení,“ řekl pak dychtivě Jára.

„Ano, ale musíme vědět, jaké množství drátu bude potřeba,“ odpověděl Pavel. „Musíme si nakreslit, jak vedení vůbec povede.“

Hned zde bylo několik tužek i čtvrtek papíru a Pavel kreslil plán, kudy vedení táhnout. Bylo nutno ale znáti také délku chodeb a schodišť.

„Kdybychom tak měli měřicí pásmo jako mají inženýři, nebo jakým se měří na hřišti skok do dálky,“ zatoužil Cikáda.

„Uděláme něco jiného,“ usmál se Pavel. Vytáhl z kapsy starý skautský kalendář, který na své tuhé desce měl vyrytou deseticentimetrovou míru.

„Už vím, už vím co, čiky, čiky,“ jásal Cikáda a utíkal do kouta k zaprášenému klubku starých provázků. „Uděláme si míry sami. Žes to, Pavle, myslil, vid’?“

Ten jen přisvědčil. „Ano, naměřím vám tak každému na provázku jeden metr a s touto vlastnoručně zhotovenou mírou půjdeme měřit schodiště.“

První metr byl naměřen poctivě dle míry na kalendáříku. Další metry pro ostatní byly již odměřeny dle metru prvního. Každý dostal

jednometrový provaz a zároveň hned i pokyn, kterou chodbu, či schodiště má měřit odkud kam atd.

Vytratil se nenápadně z půdy, jen Pavel zde zůstal a čekal na jednotlivé výsledky měření, kreslil a propočítával.

První se vrátil Jára. Měl změřit délku červené pavlače a záhybu do předního schodiště.

„Patnáct metrů a půl,“ vydechl jen a Pavel už si ten výsledek psal. Pak přicházeli ostatní, někteří dříve, jiní později.

„To bude peněz za ty dráty,“ hrozila se Jirka.

„Nějaké metry přece jen ušetříme,“ pravil Pavel. „Tak na příklad k Lence, která bydlí pode mnou, nepovedu dráty přes chodby, ale přímo z okna do okna zvenčí. A pak dostanu dráty přece jistě trochu levněji, vždyť můj strýc má elektrotechnický obchod. Už jsem na to myslil.“

„A vysílací baterka musí být nějaká zvlášť silná,“ radil pak zase technik Jára.

„Spojíme asi tři nebo čtyři baterky dohromady plíškem,“ radil Pavel.

Dlouho tak ještě rokovali, jak a co zařídí. Také peníze skládali u Pavla, aby mohl obstarat drát. Jak jim teď přišly vhod peníze, vydělané prodejem kůže z ondatry. Nebylo toho mnoho, ale pomohlo to přece k dosti značnému množství drátu.

Rozešli se z porady, až když se na půdě již stmívalo a z koutů se dívalo tajuplné šero.

22 TELEGRAFNÍ SÍŤ HOTOVA

Hned druhý den se dala Svorná sedma do práce. Pavel vypočítal, kolik asi bude zapotřebí drátu a přinesl jej z města od svého strýce.

Nemýlil se; jeho strýček uznal, že se nejedná o výdělečnou věc a přenechal Pavlovi drát za cenu, kterou za něj sám továrně zaplatil.

Přikoupili malinké skobičky a upevnili vedení po schodech, chodbách a pavlačích bylo celoodpoledním dobrodružstvím s tisícerymi vzrušujícími příhodami.

Chvíli co chvíli šel někdo chodbou, otvíraly se dveře a po každé hoši i děvčata musili ustat ve své práci a tvářiti se zcela nenápadně, skrývati kola drátu, kladívka atd. Občas někdo vyhlédl také ze dveří, aby se přesvědčil, kdo co tluče na chodbě.

Ještě horší však bylo zavést dráty z chodby do bytů. Jirka to na štěstí provedla bez překážek. Její maminka tomu ani za mák nerozuměla, neptala se, k čemu drátek slouží a Jirka nic nemusila vysvětlovat.

Lenka, Martina a Cikáda provedli zavedení drátu do bytu podél dveří a podlahy zcela tajně. Drátek jim vyústil někde mezi krámy na jejich stolcích. Až bude bzučák při vysílání bzučet, budou u něho a tak to bude vypadat, jako by oni sami s bzučákem něco dělali.

Pavel doma otevřeně prohlásil, co dělá. Poněvadž rodiče již dříve dosti přáli jeho práci pro mladší kamarády, celkem ničeho nenamítali.

„Ať jen si hraje,“ říkali si otec s maminkou. „Je to lepší, než aby někde uličníkoval a četl detektivky.“

Po té stránce měli pravdu. Jen v jedné věci s nimi Pavel nesouhlasil, nepovažoval totiž své přátelení se s mladšími hochy a děvčaty za hraní, ale za užitečnou práci. Byl však rád, že to tak dopadlo a nemínil se přítí s nikým o to, zda si hraje anebo zda pracuje.

Jára a Otě Kotě měli velkou potíž. Byli přistiženi doma při napínání vedení. Vymýšleli si všeliké výmluvy, nebylo jim však uvěřeno a musili s barvou ven.

„Nedovolujte jim to,“ radila jedovatě paní Skorkovská, která se k jednání „čirou náhodou“ připlepla (byla zase obuta do bačkor), „nedovolujte, nedovolujte! Budou si telegrafirovat od rána do večera a ani nesáhnou na učení.“ Teprve když byl zavolán Pavel, byla věc zachráněna. Pavel svým klidným, zdvořilým tónem pravil:

„Nebojte se! Budeme si telegrafovati nejvýše čtvrt hodiny denně. Nechci nikoho odtahovati od učení. Učili jsme se vždycky dříve všichni dohromady a učili jsme se dobře, i když jsme se pak ještě bavili. Proč najednou teď bychom se neměli učit k vůli čtvrt hodině telegrafování?“

Zavedení drátů bylo tedy dovoleno a ještě téhož dne Pavel zahájil vysílání. Samozřejmě, že bylo jen jednosměrné, od Pavla ke všem členům Svorné sedmy. Pavel v něm sdělil svým přátelům tuto zprávu:

„Hoši a děvčata, slavnostně zahajují vysílání na naší telegrafní síti. Doučte se všichni pořádně Morseovku. Její znalost zvýší vaši zdatnost. Každý by ji měl znáti, malý i velký, tak jako každý by měl umět plavat. Na shledanou v příštím vysílání. Pavel.“

Všichni vysílání dobře zachytili, rozluštili a tak nadšení Svorné sedmy z podařeného díla neznalo mezí.

Telegrafování stalo se pak jejím každodenním čtvrt hodinovým programem. Zakrátko se v přijímání Morseovy abecedy zdokonalili tak, že mohli čísti značky přímo bez zachycování na papír.

„Uděláme ale ještě něco,“ přišel později Pavel s novým nápadem. „Naučíme se Morseovku vysílati a přijímatí také vlajkami.“

„My vlajky ušijeme,“ nabídla se Jirka za děvčata.

„A víte jaké?“ zeptal se Pavel. „Správné signalizační vlajky mají měřit čtverečný metr, jsou červenobílé a na jedné straně mají mítí tkanice. Těmi se přiváží na tyč.“

„A proč musí být červenobílé?“ zeptala se Lenka.

„Protože takové jsou nejlépe viděti na velikou dálku, a to na tmavém i světlém pozadí.“

„Takové látky a tolik však nemáme,“ pravila pak trochu zklamaně Jirka, ale Pavel ji hned utěšil: „Udělejte je z jaké látky můžete a také rozměrů libovolných. Až jednou budeme míti více peněz, koupíme si látku a ušijete nám vlajky přesné.“

A tak děvčata přinesla dva páry vlajek, z nichž dvě byly žluté a modré, dvě úplně bílé. Ale byly dobře viditelné i na dálku.

SVORNÁ SEDMA STAVÍ KOUPALIŠTĚ

Pak deště konečně ustaly a přišly další jarní dny.

Celý kraj tonul ve slunečním jasu, v jarní vůni a podivných touhách.

Dům „U grošáka“ jako by omládl. Na starodávných pavlačích, schodištích a chodbách bylo jasněji, veseleji. Dvůr s kůlnami a starými opuštěnými vozy klímal ztichlý v nezvyklé sluneční záři a snil o staré zašlé slávě jar, již dávno minulých.

Lidé byli k sobě hodnější, nehádali se, byli usměvaví a rozradostnění. Občas bylo z otevřených dveří a oken na pavlačích slyšeti i zpěv.

A venku - tam bylo krásně! Tisíce a tisíce barevného kvítí se ukázalo v lukách i na keřích. Nebe bylo hluboce modré. Tak modré, že kdyby je byl tak někdo namaloval na výkres, nikdo by mu nevěřil. A přece bylo takové toho jara!

Svorná sedma se vrátila zase na Daleký palouk.

Opičí stromy se rozjásaly jejím veselím, přijaly hochy i děvčata do svých větví, mazaly jejich ruce čerstvou pryskyřicí a dýchaly na ně těžkou opojnou vůni.

Zem byla už pěkně vyhřátá a palouček - to byl měkký zelený koberec, na který bylo radost usednouti.

A Svorná sedma se dala zase do práce, přerušené několika deštivými dny.

„Kamnům se ani moc nestalo,“ pronesl udiveně Pavel, když s nich sejmuli ochranný kryt. „Trochu vyspravíme jílem levou stranu, jinak jsou dobrá.“

„A Zlatý potok je rozvodněný, pojd'te se podívat,“ křičel Cikáda. Běželi tam všichni, kromě Martiny. Ta byla u Pískláčka. Šla k němu zatím sama, aby se nepolekal.

„Voda stoupla pořádně“ pravil uznale Jára. Vkročil zvolna do ní a šel doprostřed. Voda mu sahala vysoko nad kolena a třebaže měl kratšounké trenýrky, skoro plavky, smočil si je ve vodě.

„Milión bubeníků, mám nápad,“ vykřikl pak radostně Jára, „mám nápad. Lidi, já mám nápad!“

„To se divím,“ pronesl pichavě Otě Kotě, ale Jára si nevšiml té narážky a chrlil ze sebe dále: „Víte, co uděláme? Nevíte -vid'ťe! Nu, jak pak byste to mohli vědět! Kde byste byli, kdybych tu nebyl já? Tak se podívejte, uděláme si tady hráz, důkladnou hráz, zastavíme vodu a zřídíme si tu nádherné koupaliště.“

„Haló, haló, zvláštní vydání, Járův první dobrý nápad,“ hulákal Otě Kotě a všichni se radostně chechtali.

Ale ať si dělal Otě Kotě legraci jakou chtěl, Járův nápad byl opravdu dobrý a všichni jej nadšeně přijali. I Pavel s tím souhlasil.

„Tadyhle je potok nejužší a břehy nejpříkřejší,“

hlásil Cikáda. „Tady by nám hráz dala nejméně práce a jezírko by se nejdříve utvořilo.“

„Ano, máš pravdu,“ uznal Pavel. „Také jsem hned na toto místo myslel, jak Jára se vytasil s nápadem.“

„Tak tradá pro kameny,“ pomáhal všem do práce nadšený Jára. „A někdo, hoši, na drn. Proč tady, Cikádo, stojíš, už jsi tu měl být s drnem zpátky. Lenko, kde jsou ty kameny? A ty Otě Kotě, také hled' abys už něco dělal. Víš, že to nemám rád!“ Žertem napodoboval dopáleného člověka a všichni se znovu rozchechtali.

Jen Pavel byl nějak na vážkách. „Nevím, nevím, zda se nám podaří za takového proudu udělat tu přehradu,“ pravil.

„Zkusíme to, aspoň to zkusíme,“ křičel bojovně Jára. Nechtěl, aby jeho nápad byl odsunut. Ani ostatní však nemínili tak skvělou příležitost k nové zábavě ztratit.

„Tady jsou nádherné šutry.“ hlásil Cikáda radostně a valil sem kámen úctyhodných rozměrů.

„Ty musí přijít dolů, škvíry mezi nimi vycpeme pak drnem a travou,“ radil Otě Kotě.

„My půjdeme na drny,“ určila si svou práci děvčata.

Všichni se svlékli do trenýrek, pokud již nebyli, svlečeni dříve a máchali se při stavbě ve vodě. Byla studená i jejich nohy brzo zčervenaly. Ale sluníčko příjemně hrálo a jim studená voda nevadila.

Kámen ke kameni, kamínek ke kamínku rostla vodní hráz.

„Stoupá voda. už je to znát,“ křičel radostné Jára. „Ještě více bude stoupat, až pořádně hráz dole ucpeme,“ odpovídal Pavel. „Tam dolů se k tomu asi dnes nedostaneme. Počkáme, až voda zítra opadne.“

Odtok vody ustával, ale přece ještě jí pořád hodně utíkalo zdánlivě neviditelnými skulinami hráze.

A stále výše a výše kupili hoši kameny. Zde nad hladinou vody mohli již mezi kameny pěchovati drny, trávu a jíl. To byla prácička!

Voda stoupala. V jezírku před hrází už šla Pavlovi po pás. A jezírko se stále delšilo.

„Schválně, jestli se zde dá plavat,“ řekl rozmarně Jára a potopil se v jezírku skoro u hráze pod vodu, aby se osmělil. Pak se položil na vodu a udělal několik dlouhých klidných temp.

„Ohromné, milión bubeníků, už se tu dá plavat,“ řval nadšeně a hoši i děvčata mu přizvukovali.

Všichni se teď odvážili celí do vody.

„Nestříkeééj, nestříkeééj!“ zaklínal Járu Cikáda a krčil se.

„Já dělám párník,“ vysvětloval Jára.

Někdo na něho důkladně zezadu zacákal a bylo po „párníku“.

Křiku a hlaholu i smíchu nad dílem dobře provedeným bylo jen což.

„A teď z vody,“ řekl pak rázně Pavel a sám se první dostal na břeh. Cítil, že je koupání napoprvé tak právě dost. Všichni vyběhli za ním.

Běželi na palouček, vyhřátý a tichý. Jejich mokrá těla se leskla v sluneční záři, zruřovělá studenou vodou.

„Budeme chvíli cvičit, abychom se zahřáli,“ zvolal Pavel.

Stoupl si před ně a oni všichni kolem něho do půlkruhu.

Poklus na místě pěkně po špičkách, kolena vysoko zdvihát, lehce nadskakovat - Martino, proč tak dřevěně klusáš - zase dřepy a vztyk a dřepy. A rukama rozhazovat, trupem kroužit, předklony a rukou při pěkně napjatých nohách se dotýkati země - kdo to dokáže?

Pavel krásně cvičí a jeho urostlé svalnaté tělo leskne se jako bronzová socha.

Ostatní ze Svorné sedmy podle něho necvičí a Pavel to pozoruje.

„Myslil jsem, že máme u nás pružné, ohebné hochy a děvčata,“ hovoří mezi cvičením zvolna a v jeho hlase jest znát troška zklamání i posměchu. „A zatím jste jako malá hrošátka.“

Všichni se rozesmáli. Jirka se ale první napravila. Nechce zůstat za Pavlem. Chtěla by také tak všechno dokázat jako on. A Pavel hovoří dále: „Děvčata by sebou také mohla trošku hnout. Každá holka by byla nejraději krasobruslačkou, ale nějak se k tomu připravit, to ne!“

Raz-dva-tři-čtyři. Raz-dva-tři-čtyři. Prostná cvičení pažemi. A teď na špičky a výpon. Všichni se napínají a snaží se cvičit tak krásně a pružně, jako Pavel. Už není nikomu zima. Mokrá těla osychají. Teď ještě trochu dechová cvičení pro uklidnění a již je vše hotovo.

Celá Svorná sedma leží na prohřáté zemi, opaluje se, kočkuje se a řehoní.

„A co byste tomu říkali, kdybychom tak každý den ráno a večer doma cvičili?“ zeptal se pak Pavel. „A kde?“ nechápavě se otázala Lenka. „Nu každý doma, sám, slíbili bychom si to vzájemně, že budeme cvičit, aby z nás byli připravení hoši i děvčata, silní a zdraví,“ mluvil vážně Pavel. „Abychom nebyli takovými

neobratnými slabými dětmi města, které upadnou, když mají dělat dřep a jsou celé rozlámané, když deset minut cvičí prostná cvičení.“

„No - kluci, a měli bychom všichni takové svaly, jako má Pavel,“ dodal zálibně Jára.

A tak se umluvili, že každý den ráno a večer určitě budou doma cvičit a až se sejdou druhý den, vždy si řeknou, kdo cvičil a kdo ne, protože byl líný nebo že zapomněl. A nebudou při tom lhát!

„A teď bych chtěl jít na naši Pozorovatelnu,“ řekl Otě Kotě. „Sluníčko už skoro zapadá, pohleďte jak žlutne.“ Vydali se mezi Opičí stromy a za chvíli byli u Pozorovatelny. Jeden za druhým se tam vyšplhali.

Cikáda nezapomněl na svou oblíbenou harmoniku, z níž dovedl vyfoukat nové a nové nápěvy, které nikdy předtím nikdo neslyšel a přejížděl jí rty v zamyšlení.

A dole v kraji rozhořel se zase zlatý západ. Celý kraj tonul v tom zlatém uspávajícím jasu. Takové divné, velmi divné ticho bylo všude kolem a ta Cikádova zvláštní písnička, tiše hraná, je ani trochu nerušila.

A zlatá oslnivá záplava se šířila a šířila, slunce klesalo a rudlo do krvava. Očima všichni přejížděli ten celý kraj, tak jak jej viděli od své Pozorovatelny až tam na obzor k usínajícímu slunci. To vše jest jejich vlast! Bylo jim krásně.

Cikádova písnička se ztišila a pak jaksi mimoděk změnila se na první tóny písňě „Kde domov můj?“

Pavel začal tiše zpívat, zprvu beze slov, pak slovy. Jirka se přidala a po ní ostatní a zpívali silněji a silněji, až se jejich hlasy spojily v jediný zvonivý proud zpěvu, procítěný a krásný.

Pak seděli ještě dlouho a mlčky.

Slunce se ztrácelo již za kopci. Méně a méně byla vidět jeho rudá deska. Obzor zřítalověl a stíny se prodloužily. Z vyhráté stráně občas sem zavanul proud vlažného vzduchu. Odněkud z potoka zakuňkaly žáby.

„Půjdeme domů,“ pronesl pak zvolna a tiše Pavel.

Slezli opět mlčky, připravili na paloučku vše k odchodu a teprve cestou domů se zase rozhovořili. Tak silně na ně zapůsobil dnešní večer.

CO SE SILNOU KNIHOU?

Každý den, když Svorná sedma nemohla jít na Daleký palouk, protože měla odpoledne školu, nebo že bylo ošklivo, vždy v šest hodin večer se ozvala Pavlova vysílací stanice.

To už samozřejmě všichni členové Svorné sedmy věděli. Každý měl doma přesně jdoucí hodiny, dle radia řízené a nikdo z nich nescházel nikdy v té chvíli u bzučáku.

Po každé Pavel při vysílání také něco zajímavého oznámil a tak jeho vysílání všechny ještě více lákalo. A dnes jim Pavel telegrafoval tuto zprávu:

„Dostal jsem velikou knihu s čistým papírem. Hřbet knihy upraven na vlepování listů. Přemýšlejte, co bychom mohli s knihou počítí a řekněte mi zítra po cestě na Daleký palouk své návrhy. Kniha je vázána do tvrdých desek. Vezmu ji s sebou.“

„Ukaž tu knihu,“ vybafl Cikáda na Pavla příští den po cestě na Daleký palouk, sotva zmizeli z dohledu domu „U grošáka“.

Pavel začal také již rozbalovati veliký balík.

„Myslíl jsem si, abychom z té knihy udělali album známek a lepili do něj všichni společně své známky,“ mínil Otě Kotě.

„A jak poznáme, čí je která známka?“ lekal se Jára, vášnivý filatelista.

„No to by se nemusilo vůbec poznávat, známky by byly nás všech, dali bychom je zkrátka do našeho sdružení. Byla by to taková společná sbírka.“

Návrh nedošel schválení. Nikdo se nechtěl jaksi loučit se svou sbírkou, tak dlouho a s láskou opatrovanou.

„To já vím něco lepšího,“ kasala se Lenka. „Založíme si herbář, budeme do té knihy lepiti vylišované květiny, listy a psáti si k nim, kdy jsme kde co utrhlí, jak se rostlina jmenuje a takové věci...“

Martině se ten nápad líbil, Jirka mlčela, ale chlapcům se to nějak nezdálo.

„To je snad té krásné knihy na to škoda,“ pravil Cikáda.

Všichni se zahleděli s obdivem na knihu, kterou Pavel právě vybalil. Byla neobyčejně silná, u hřbetu více, protože hřbet byl upraven tak, aby se dalo do knihy leccos vkládat a vlepot.

„Já jsem si myslila,“ řekla pak Jirka, „že bychom mohli vystřihovati z časopisů různé zajímavosti, články i obrázky a mohli bychom je do knihy lepit!“

„A co ty bys myslil, Pavle?“ zaútočil pak Jára na mlčícího Pavla.

„Něco takového podobného jako Jirka,“ řekl Pavel.

„Máme doma hodně pohlednic z cizích států, fotografie měst a podobně. Ale kdybyste měl někdo lepší nápad, podřídíme se mu!“

To se všem u Pavla vždy velmi líbilo, že nikdy nechtěl vnutit ostatním svůj nápad. Většinu jeho návrhů ovšem Svorná sedma vždy udělala, protože byly opravdu dobré. Ale dnes zvítězil návrh Cikádův:

„Uděláme si z knihy takový deník, kde bychom zapisovali vše co děláme na Dalekém palouku i doma, malovali bychom do něj, zaznamenávali tam naše výsledky ve skákání i v běhu, výstřižky tam můžeme také lepit a i kytky. Ty přelepíme vždy průhledným celofánem, aby se nepoškodily. Každý, kdo bude chtít, může do knihy vypsát nějakou událost ze života Svorné sedmy, namalovat k tomu obrázek a ozdobit barvami stránku.“

„Ano, to by bylo krásné,“ souhlasila radostně Jirka. „A knize bychom dali název „Deník Svorné sedmy.““

Cikádův návrh byl zkrátka jednohlasně a nadšeně přijat a Cikáda nestačil volat své „čiky-čiky“ po každých několika krocích.

„A uděláme v knize na prvním listě krásnou barevnou titulní stránku,“ navrhovala Lenka. „Pavle, namaluješ tam něco, vid?““

„Třeba můžeš vymalovat Daleký palouk a náš stan na něm,“ mínil Jára a Jirka ještě dodala:

„A my děvčata, jak vaříme vedle na kamnech.“

„A jak leze moucha na špičce Pozorovatelný, to by tam taky mohlo být!“ pošklíbal se Cikáda.

„Něco tam už namaluji, buďte bez starosti,“ uklidnil je Pavel.

Za této rozprávky došli až ke skalce, vyšplhali se po ni a brzo byli u svého oblíbeného cíle.

HLEDEJTE MODRÝ HRNEK!

Začal s tím Otě Kotě. Celá Svorná sedma byla na svém koupališti, jen on zůstal na paloučku. Měl něco za lubem a už se nemohl dočkat, až ostatní přijdou.

„Dnes vám připravím zase jednu hru já,“ vyhrkl pak pyšně, sotvaže všichni byli pohromadě.

„A jéjej - a to bude asi otrava!“ popíchl zoufalým hlasem Jára a Cikáda jen milostivě dodal: „No tak mne pak můžete vzbudit, až to dohrajete.“ A předstíral, že si lehá ku spánku.

Ale každý potají s napětím čekal, s čím se Otě Kotě přištrachá.

„Tak hleďte se,“ začal pak Otě Kotě trochu rozpačitě, „znáte všichni ten náš modrý dvoulitrový hrnek, vidíte?“

„No známe - a co má být?“ přerušil ho netrpělivé Jára. „Snad nechceš, abychom ti došli do něj pro kafe?“

Všichni vybuchli v smích, až se Martina zakuckala, jen Otě Kotě zůstal vážný. A pokračoval:

„Tak heleďte se, já ten hrnek někde tady schoval v okruhu asi patnácti kroků. Kdo ho najdete?“

„No to je toho!“ ohrnul rty Cikáda a dal se s ostatními do hledání.

První cesta všech byla do skladiště. Samozřejmě hrnek tam nebyl. Patnácti krokový okruh byl honem naměřen. Zabíhal svým obvodem až k Opičím stromům.

Vše prohledáno, ale hrnek nikde.

„U všech bubeníků,“ hulákal Jára, „kam jsi ten plecháč zahodil?“

„Je tady opravdu někde patnáct kroků od nás?“ ptala se nedůvěřivě Jirka.

„Ano,“ smál se bezstarostně Otě Kotě.

„To není možné, vždyť jsme vše prohledali!“

„Vy byste byli skvělí detektivové,“ poškleboval se útrpně Otík.

„Dáme se podat,“ vzdychla Martina.

Výhružné hlasy ostatních se ale rozhlaholily odporem. „Nic, nic, žádné milosti nechceme.“

„No tak si hledejte dále,“ posmíval se Otě Kotě.

Najednou Pavel přiskočil ke kamnům, vyhrabal roští, nacpané do nich — a hrnek objevil.

Vítězoslavný ryk doprovázel ten objev.

„Dalo vám to ale práce!“ usykl opovržlivě Otě Kotě. Lenka ho hned zakřikla: „To se ti to mluví, když jsi tam hrnek sám uklízel. Teď ho schováme ale my tobě a uvidíme!“

„Ano - ano, Otě Kotě bude dělat detektiva,“ křičeli všichni nadšeně kromě něho. Byl poslán na chvíli k potoku a ostatní zahájili poradu, kam hrnek uschovati.

„Musíme toho mameluka nějak potrestat,“ pravil Jára. „Hled'te, mám nápad! Dáme hrnek sem nahoru do větvi tohoto stromu. A ten někdo z nás zatáhne, až se Otě Kotě přiblíží. No - a voda se mu vyleje právě za krk.“

Pochvalný ryk se ozval po jeho řeči.

„Já dojdu pro vodu,“ nabídla se Jirka.

„Vezmi si jiný hrnek, ten modrý zatím budeme přivazovati,“ řekl jí Pavel, „a jdi oklikou, aby tě Otě Kotě neviděl!“

Pracovali rychle a s tajeným smíchem. Hrnek byl mistrně umístěn po několika zkouškách do větvi, že byl zcela neviditelný. Provázek od něj držel Cikáda. A jakmile zaň zatáhl, hrnek se překlopil. Trestní zařízení tedy pracovalo bezvadně. A tady už je Jirka s vodou!

„Neviděl to Otě Kotě?“

„Kdepak, házel kameny, do vody a dělal žabky.“

Přelili vodu do modrého hrnku a zahoukali na Otíka.

Přiběhl a podezřívavě pohlédl především na kamna.

„Tam ten hrnek zrovna dáme, to už jistě!“ pronesl útrpně Jára.

„No, vy jste všeho schopni!“ odsekl mu Otě Kotě. Proběhl celý kousek, kde měl být hrnek ukryt. A teď se blížil již ke stromům.

„Přihořívá, přihořívá,“ vábí ho Lenka dále a všichni napětím ani nedýchají.

Cikáda za stromem žmoulá provázek od hrnku a tváří se zcela nenápadně.

„Přihořívá, přihořívá,“ rozčileně volá Lenka zase.

Otě Kotě je právě pod hrnkem a zabodává oči do vystouplých kořenů stromu.

„Hoří, hoří,“ volají teď již všichni.

„A tak se to teda musí honem uhasit,“ povídá dobrácky Cikáda. Zatáhl za provázek a ...

„Milión bubeníků,“ zařval Otě Kotě vztekle pod nenadálou sprchou. „Mamelukové umolousaní, co je tohle za kouzla?“

„Inu zkrátka nejseš taky žádný zvláštní detektiv,“ usoudil suše Jára. A všichni se smáli a křičeli tak, jako když se vzbouří stádo paviánů ...

NĚKOLIK SLOV O KNÍŽKÁCH

„To se musí napsat do deníku, to se tam musí určitě napsat,“ bouřili pak všichni, když se dost nasmáli. „A vůbec celý dnešek se tam pěkně již zapíše.“

„Ano,“ přisvědčil Pavel. „Dříve tam ale napíšeme vůbec celý začátek, jak jsme se šli podívat poprvé sem na Daleký palouk, jak jsme hledali stan v kůlně na dvoře, jak jsme tam byli zamčeni a vůbec všechny ty události, které předcházely dnešnímu dnu.“

„Třeba možná by pak náš deník někdo i sepsal a natiskl,“ mínila Lenka. „Prodávali by jej knihkupci jako knížku, každý by si ji mohl koupiti a celý svět by se dozvěděl o tom, co jsme dělali zde na Dalekém palouku.“

Všem se Lenčina myšlenka líbila, jen Jára řekl: „Já myslím, že by takovou knížku nikdo ale nečetl!“

„Proč by nečetl?“ vyjel na něho výhruzně Cikáda. „Nu protože dnes čte každý jen ty bláznivé knížky o nemožných dobrodružných příhodách, nebo o tom, jak na příklad malý kluk zvítězí v motocyklových závodech nad dospělými závodníky, nebo jak vyplaší celý svět svou tajnou vysílačkou, nu vždyť to znáte sami.“

„A to já myslím, že jen samé takové knihy se také nečtou. Podívejte se, co my už jsme přečetli třeba těch knížek

o zvířatech, jak nám je Pavel půjčuje. A líbily se nám, i když v nich nebyly žádné nemožnosti.“

„Ale tak se tady nehádejme,“ usoudil pak rozšafně Pavel, „především budeme psát svůj deník přece pro sebe a nám se bude líbit vždycky!“

27 CO BYLO DÁLE

Jaro pomalu ustupovalo létu.

Jarní vůně vyprchaly, ale přišly jiné vůně sušeného sena a kvetoucích jehličnatých stromů.

A Svorná sedma stále více a více nacházela zálibu ve svých výpravách na Daleký palouk. Hoši i děvčata opravili si dokonale hráz u svého koupaliště a vydrželi u vody celé odpoledne.

Jindy signalizovali vlajkami, nebo dělali výzkumné výpravy do dalekého okolí s mapou a kompasem.

Pavel naučil hochy rozeznávat nej důležitější značky speciální mapy, rozuměti mapě a zacházeti s kompasem. A těch nových her, co přinesl! Po hře „Na trapery“ přišla hra „Buvolí třísky“, nejrůznější hry s míčem, „Červení a bílí“, „Sbírání bramborů“, „Plížená“ a mnoho jiných.

Popsaných, pomalovaných a polepených listů v knize stále přibývalo. Každý člen Svorné sedmy přičinil se jak dovedl, aby v knize toho bylo co nejvíce. Někdo maloval, jiný psal. Martina a Lenka tam nejraději lepily květinčky a potahovaly je celofánem.

Pavel s Járrou udělali na jeden list celý přesný plán Dalekého palouku a nejbližšího okolí. Také několik legračních básniček, které s oblibou skládal Jára, už zde bylo. Knihu nosili vždy s sebou, zároveň s krabičkou barevných tužek a s plnicím pérem. Vždyť venku se nejkrásněji do knihy malovalo a psalo!

Pak nastal veliký pokrok ve výpravách. Pavel vymohl u rodičů všech členů Svorné sedmy, že mohou jít na Daleký palouk v neděli na celý den.

Vyrazili vždy již časně ráno z domu, se zásobami pro vaření a ani se již příliš neskrývali před zraky dospělých lidí z domu „U grošáka“.

A na Dalekém palouku pak hráli, cvičili, vařili, koupali se a zase signalizovali, mapovali a vše možné dělali až do večera.

Jirka donesla velikou knihu, kde byly barevně vyobrazeny snad všechny květiny a dle ní se učili znáti kde kterou rostlinku.

V trávě objevili spoustu barevných brouků, pozorovali jejich líhnutí se, stopovali život v ptačích hnízdech a pečovali o to, aby nebyl rušen.

Všude bylo plno života, tichého, tajného a oni jej pozorovali, vnímali a snažili se všemu rozumět.

To byly ty nejkrásnější chvíle, jaké kdy prožívali.

28 OŠKLIVÁ UDÁLOST

Prázdniny se pomalu blížily.

Dny byly horké, v polích zrál obilí. Třešně byly už červené. Večerní nebe bylo dlouho jasné. Vůně z posečených luk byly ještě silnější než dříve. A dlouho do noci zpívali z nich cvrčkové své bzučivé písničky. Vše bylo v tu dobu na světě tak krásné — a přece se najednou přihodilo něco, co zničilo Svorné sedmě vše, co měla tak ráda.

Kteréhosi dne vydali se hoši i děvčata zase jako obvykle na Daleký palouk. Bylo horko, šli jen v tričkách a trenýrkách.

„Dnes si lehnu do vody a nedostanete mne z ní až večer,“ ujišťoval Cikáda.

„Můžeš si tam zůstat i přes noc, my budeme radši,“ prohodil jedovatě Otě Kotě a ušklíbl se.

„No, ty bys to aspoň vydržel, to je vždycky křiku, když tě maminka v sobotu koupá doma ve štrandlíku,“ nedal se Cikáda.

Otě Kotě se rozčertil: „Koho že koupá maminka ve štrandlíku? Řekni to ještě jednou a už to bude dvakrát. Náhodou se vody nebojím, když chceš něco vědět...“

A tak se vzájemně žertem sekali a přestali až teprve, když Jirka najednou řekla podivným hlasem:

„Tak se mně zdá, že slyším z paloučku nějaké hlasy!“ Všechny bodlo při jejích slovech až u srdce. Skutečně, nikdy jim ještě nenapadla ta možnost, že by kdy jejich Daleký palouk mohl být někým cizím navštíven a snad zabrán, obsazen. Také se to ještě nikdy nestalo. Za celou tu dobu, co na něj chodili nikdy nepozorovali, že by zde někdo byl v jejich nepřítomnosti. Cítili se na paloučku již tak bezpečni, že ani nijak nezakrývali vchod do skladiště s nádobím a často, když věděli, že přijdou opět zítra, nechali stát i stan. A nikdy se nic neztratilo, ani nebylo nikým po-

škozeno. Bylo sem daleko z města, ale ještě dále od kterékoliv okolní vesničky.

A najednou tady přijde Jirka a tvrdí, že z paloučku slyší nějaké hlasy.

Všichni rázem zmlkli a zastavili se.

Chvíli bylo ticho jako před bouřkou.

Skřivan kdesi hrozně vysoko slabě zpíval. Hmyz bzučel.

A doléhal sem šum Opičích stromů. Jinak bylo ticho.

Ale teď, ano teď, směsice hlasů se ozvala ze směru, kde byl Daleký palouk. A silněji a silněji, aby za chvíli opět umlkla.

„Někdo tam je,“ pronesl Pavel stísněně. „Pojďme rychle!“

Se vzrušením vylezli přes skalku a dostali se mezi Opičí stromy. Poslední lezl nahoru Pavel. Nikdo dnes neběžel dále napřed, všichni čekali na něho. Kráčeli se sevřeným nitrem k paloučku. Skoro až běželi.

Ano, nebylo už žádných pochyb! Hlasy bylo zřetelně slyšeti a byly to hlasy nějakých chlapců.

A teď už zahlédli tři hochy - a další dva, jak k nim ještě přibíhají. A proboha, tam vzadu, kamna Svorné sedmy, rozbořena, plechy rozmetány.

Otě Kotě se rozběhl kupředu.

„Kdo to tu rozbil?“ vykřikl vztekle na nejbližšího cizího chlapce.

„Co tady na mne vyskakuješ?“ opáčil se pohrdlivě cizí hoch.

Teď se přiřítíl jiný z vetřelců a vzkřikl na svého druhu: „Nebav se s ním a dej mu jednu!“

„Abychom něco nedali my vám!“ výhruzně zasáhl do debaty Jára.

„A támhle nám rozházeli a rozbili nádobí,“ bolestně vykřikla Jirka a ukázala k vyloupenému sklípku. Ještě štěstí, že stan byl tentokrát bezpečně uložen na obvyklém místě v koruně jednoho Opičího stromu ...

Ostatní cizí chlapci sem přibíhali a obklopili hrozivě Svornou sedmu.

„Jste darebové,“ pravil pak klidně, ale ledově Pavel. „Zničili jste věci, které nebyly vaše, ani vám nepřekážely.“

Po těch slovech zcela bez výstrahy udeřil jeden z cizích hochů Pavla do brady, a to bylo znamení k bitvě.

Svorná sedma se bila statečně za svůj palouček a za své věci. Děvčata zasáhla, kde se dalo, ale vetřelci, třebaže jich bylo početně méně, měli přesilu. Byli všichni asi v Pavlově stáří, silní a ostří.

Byl to podivný, rozhořčený boj, který se odehrával zde na tom paloučku, na němž Svorná sedma tolik krásného zažila.

Na Pavla útočili hned dva protivníci. Cikáda se válel pod jiným z nich a marně se snažil vyprostit. Lenka odtahovala cizího chlapce, klečícího na něm.

Jára se statečně držel, třebaže jeho soupeř byl o hlavu vyšší. Otě Kotě měl na pomoc Jirku a dávali jednomu z vetřelců pořádně na frak.

Martina se oháněla prutem a švihla všude tam, kde věděla, že nezasáhne někoho ze Svorné sedmy. Nejvíce pomohla Járovi.

Křik z bitvy se rozléhal daleko široko. Rozhořčení Svorné sedmy neznalo mezí. A to ještě nevěděla, že je rozbořena také jejich hráz na Zlatém potoce a koupaliště že je zaneseno kamením!

A jak rychle a podivně bitka začala, tak skončila. Do všeobecné vřavy zazněl pojednou silný mužský hlas:

„Co se tu děje, čertova chásko?“

Křik zmlkl, zápas ustal.

„Karle, co to má znamenat?“ obrátil se muž na jednoho z hochů.

„Přišli sem a začali nám nadávat!“ vysvětloval hoch překotně.

„Řekl jsem vám, že jste darebové,“ vykřikl Pavel, teď již ne tak klidně, jako při prvním promluvení. „Darebové, protože jste nám zničili naše věci.“

„Jaké věci?“ divil se muž.

„Měli jsme zde kamna, sami jsme si je postavili. Tamhle jsme měli malý sklep, v něm jsme schovávali nádobí. Všechno je vyházeno, polovina je rozbita, kamna jsou rozbořena. Proč to udělali? Nepřekáželo jim to!“

„A kdy jste si to zde všechno udělali?“ divil se muž místo odpovědi.

„Chodíme sem už velmi dlouho,“ vysvětloval Pavel. „Bylo to naše zamilované tábořiště, kde jsme hráli, cvičili a všelijak pracovali až do dnešního dne.“

Muž zakabonil čelo. „Máte pravdu,“ pravil k Pavlovi a všem jeho přátelům, „bylo vám ublíženo našimi hochy.“ Obrátil se k nim a řekl tvrdě:

„Nezachovali jste se jako správní hoši, mladí občané. Tak se chovají divoši, když vtrhnou do vesnice sousedního kmene. Mohlo vás přece napadnout, že se ta kamna a ten sklep s nádobím tady neudělaly samy. Že někomu patří a že se s tím bude musit něco udělat, než se zde začne náš domek stavět!“

Do Svorné sedmy jako kdyby střelil. Domek!! Stavět!! Na jejich zamilovaném paloučku se bude stavět domek!!

„Vy zde budete něco stavět?“ vyhrkl zmateně Pavel, jako by nerozuměl.

Muž přisvědčil: „Ano, koupil jsem toto místo zde od obce již před několika měsíci a dnes jsem je šel znovu ohlednouti se svým synem Karlem. Vzal s sebou své kamarády. Byl jsme zde naposledy někdy koncem ledna, jak sešel sníh. Tehdy jsem zde ovšem ještě nic neviděl, ani sklep, ani kamna.“

„Byli jsme zde poprvé v březnu,“ pravil zadumaně Pavel.

„Jest mně to moc líto,“ pokračoval pak muž v řeči, že vás připravím o vaše oblíbené místo. Ale nedá se nic dělat. A to nádobí vám zaplatím.“

Sáhl do náprsní tašky a podával Pavlovi bankovku.

Pavel ji nechtěl vzít, ale muž mu ji vnutil se slovy: „Jen si ji vezměte, není to žádný dar, je to náhrada škody. Jistě

si najdete jiné místo k svým zábavám a budete potřebovat novou výbavu do kuchyně.“ Usmál se při těch slovech, ale Svorné sedmě do smíchu nebylo ani trochu.

29 LOUČENÍ

Pak muž s hochy odešel a Svorná sedma zůstala zde státi zdcena nad troskami všeho, co zde měla ráda. Kamna by se dala znovu postavit. Nádobí by bylo možno přikoupit. Ale palouček byl navždy ztracen. Bude se zde stavět domek!

Martina a Lenka měly plné oči slz.

„Co budeme, Pavle, dělat?“ ptal se Jára. Všichni se kolem něj teď seskupili. Ano, jedině Pavel byl by jim teď oporou ve všem.

Byl podivně bledý a smutný. Nikdy ho tak ještě neviděli. Jeho dílo bylo rozbito. Co má říci těm mladším hochům a děvčatům kteří na něho hledí s takovou důvěrou, že všechno zachrání a napraví?

„Zatím se nic nedá dělat,“ pravil a snažil se dodati svému hlasu klidu a veselosti, aby je upokojil. „Vezmeme s sebou domů stan, zbylé nádobí i plechy z kamen. Jistě vše znovu někde jinde upotřebíme. Mám už jakýsi nový plán, který se snad podaří. Nezlobte se na mne, jestli vám však zatím o něm nic neřeknu. Musím vše pořádně promyslet.

Nenaléhali již na něho, byli rádi, že jim dal takovou naději.

Sbalili své věci a pak bloudili smutně po celém paloučku.

Zašli k Zlatému potoku a uviděli zkázu hráze.

Vyšplhali se na Opičí stromy a zkusili zažít zde poslední veselou honičku. Nepodařila se jim, nikdo neměl pro ni náladu.

Až na Pozorovatelně se trochu uklidnili. Západ zase již žloutl a červenal. Seděli mlčky na pohodlných větvích, podivně spletených v přírodní sedátka i opěrátka a se smutkem pohlíželi do kraje.

A Cikádova písnička byla ze všech nejkrásnější, jakou kdy hrál. Nejkrásnější a nejsmutnější.

Už tu tak nikdy nebudou sedět. Už je všemu konec.

„A ani se nemůžeme rozloučit s Pískláčkem,“ řekla tiše Martina. „Není ve své chaloupce pod kořenem. Takovou dobu jsem tam na něj čekala a pískala.“

„Musíme tady asi přijít o všechno,“ odpověděla jí Jirka.

Pak zavolal Pavel na všechny pravil: „Nadešla nám nejtěžší chvílka loučení s naším paloučkem. Už sem na tebe nikdy nepřijdeme, ty naše hezké místečko. Už si zde nebudeme nikdy hrát. Přijal jsi nás vždycky s otevřenou náručí, náš milý paloučku, a nikdy jsi nás nezklamal. A dnes jsme byli z tebe vypuzeni, vzali nám tě. Nezapomeneme nikdy na tebe. V naší knize a v našich vzpomínkách budeš žít pořád, budeme tě pořád vidět před sebou a vzpomínat na tebe. S Bohem!“

Hlas se Pavlovi podivně chvěl a všichni se divili, že ještě vůbec mohl mluvit. Oni by toho nedokázali.

Zvolna odcházeli cestičkou, kterou šli již tolikrát před tím. Dnes tudy kráčeli poprvé zarmoucení.

Byla to smutná cesta přes ztemnělé pláně k domu „U grošáka“.

SVORNÁ SEDMA SE PROSLAVUJE

Nebe haslo, šero se snášelo do kraje a před krácejícími hochy a děvčaty běžely dlouhé pitvorné stíny.

Ale pro Svornou sedmu den pořád ještě nebyl ukončen. Čekalo ji ještě něco podivného toho večera.

Docházeli již zvolna k domovu. Dům „U grošáka“ se vynořil z šera jako veliká strašidelná nestvůra, tichá a tmavá. Ale přece jen nebyla tak tmavá, jak by se zdálo.

„Podívejte se, to je divné,“ pronesl Otě Kotě polohlasem, „kdo to tam svítí ve sklepe. V těch oknech tam dole, vidíte, a vedle také.“

„A taková divná červená zář, to není od svíčky ani od lampy.“

„Proboha“ vykřikl Pavel, „vždyť tam něco hoří. Ve sklepe hoří, podívejte!“

Záře zmohutněla a ukázala se i v jednom z oken nad sklepy.

Dalí se do běhu a křičeli: „Hoří, hoří!“

Ale nic se nedělo, nikdo je zde za domem snad ani neslyšel. Vběhli do dvora, tloukli na dvoře a znovu křičeli. Pavel vzkřikl do hostince na pana Fouska.

Konečně se lidé rozhoupali. Vybíhali z pavlačí, běhali zmateně a ptali se, co se děje. Vzduch byl plný štiplavého zlověstného kouře.

„Hoří,hoří!“

„Zavolejte někdo hasiče,“ křičel zoufale pan Fousek.

Pavel vzal čísi kolo stojící opřené o zeď u hostince a ujížděl k nejbližšímu domu směrem k městu. Tam byl obchod s železem, který měl telefon.

Byla to jízda na život a na smrt. Po špatné cestě řítil se Pavel kupředu nedbaje únavy. Sedlo na kole ustavičně povolovalo a pedály občas zabíraly naprázdno. Bylo to staré poškozené kolo.

Vjel s ním až na chodník ke dveřím krámu, odhodil kolo a vběhl dovnitř. Věděl, kde jest zde umístěn telefon. Běžel hned k němu a cestou volal:

„U grošáka“ hoří, volám hasiče!“ Znal z paměti jejich telefonní číslo, měl je doma ve svém pokojíku napsáno na tabulce zároveň s čísly policie, záchranné stanice a nejbližších lékařů.

Vytočil číslo hasičů a jasně sdělil zprávu:

„V domě „U grošáka“ na jižním konci města, o samotě číslo 22, hoří ve sklepě. Pošlete pomoc! Telefonuje Pavel Hrádek.“

Tutéž zprávu telefonoval pak ještě na policejní strážnici.

Poděkoval majiteli obchodu za telefon a ujížděl zpět k domovu. Již z dálky viděl červenou záři. Požár se rozšířil.

Švorná sedma zatím vyburcovala k pomoci všechno nájemnictvo a zorganizovala štafetovou donášku nádob s vodou, která byla lita do sklepa. Dřevěné schody, vedoucí ze sklepa až do prvního patra, prohořely a propadly. Štafeta nádob se rozdělila a část lila vodu směrem ke schodům.

Náhle bylo slyšeti ženský výkřik z prvního patra nad sklepem. V okně se ukázala ženská postava zakrývající si oči. Byla to švadlena Tomšová, jedna z nových nájemnic domu.

Schody k jejímu příbytku byly již prohořelé a plameny olizovaly i dveře do jejího bytu.

„Skočte dolů oknem,“ křičeli někteří lidé. Vykláněla se z okna, zoufale křičela a opět ustupovala dovnitř z hrůzy před dopadem na tvrdou zem.

„Plachtu,“ vykřikl Pavel, „rozprostřeme stan a budeme jej držet.“

Rozvázal balík s plachtou, která jim na Dalekém palouku sloužila jako stan. Jak zde teď pomohla! Všichni lidé uchopili plachtu pevně za okraje, napnuli ji a žena z prvního patra po chvíli otálení skočila do ní. Poněvadž plachta byla veliká a drželo ji mnoho lidí, skok se podařil.

A již se ozývají hasičské signály. Tři ohromná červená auta se přiřítla. Hasiči seskakují ještě za jízdy. Pavel ukazuje jednomu z nich hydrant.

V zápětí za hasičskými vozy přijíždí vůz s policejní pohotovostí, která vyklízí ihned prostranství před domem. Také Svorná sedma musila odejít. Byla tak vzrušená, že docela zapomněla, co se jí dnes přihodilo na Dalekém palouku.

„Někdo zapomněl ve sklepě svíčku,“ povídala jedna sousedka.

„Já vím, to byla Skorkovská,“ odpověděla druhá. „Však už ji vyslychá policie. Byla ve sklepě poslední.“

Červená záře se rychle menší.

NÁHRADA ZA DALEKÝ PALOUK

Až druhý den se dům „U grošáka“ uklidnil. Ale byly přetřásány všechny podrobnosti včerejšího vzrušujícího požáru a mluveno hodně i o hoších a děvčatech, kteří se tak vyznamenali.

Paní Skorkovská byla usvědčena, že zapomněla ve sklepě svíčku a bude musit nahradit celou škodu.

Celým domem šel pořád ještě zápach spáleného dříví. V novinách byla o požáru dlouhá zpráva a v ní dokonce zmínka, jak hoši a děvčata účinně pomohli.

Odpoledne si dal zavolati celou Svornou sedmu pan Fousek na dvůr. Usmíval se vlídně před zástupem nájemníků, v němž scházela jen paní Skorkovská, a pravil:

„Milí hoši a děvčata, včera jste nám znamenitě pomohli, když v domě hořelo. Vždycky jsme si o vás myslili, že jste neposední darebové a zlobili jsme se na vás. Včera jste nás přesvědčili o opaku. Zachránili jste svým rychlým zásahem mnoho majetku a snad i lidské životy. Děkuji vám za to jménem nás všech. A ještě něco, od dnešního dne opět můžete volně pobývat na dvorku, nikdo proti tomu nebude ničeho namítat.“

Když pan Fousek domluvil a nájemnictvo tleskalo a pochvalně volalo, cítil Pavel, že musí za Svornou sedmu také něco říci.

„Nemusíte nám nikdo za nic děkovat,“ pravil, „dělali jsme jenom svou povinnost. A udělal by ji jistě každý jiný právě tak jako my. Těší nás, že jste změnilí svůj názor o nás. Však jsme se také v posledních měsících všichni dokonale změnilí a snažili se, abychom nikomu v domě nepřekáželi.“

Zatím co mluvil, u vchodu z průjezdu do domu nastal nějaký shluk. Objevili se tam mezi lidmi hezká skautka a švarný junák, oblečení do svých slušivých stejnokrojů a na něco se ptali okolo

stojících lidí. A ti ukazovali na Pavla a na ostatní hochy a děvčata ze Svorné sedmy.

Junák se skautkou došli k Pavlovi, zrovna když ukončil svoji odpověď panu Fouskovi.

Junák sklapl podpatky, zasalutoval a oslovil Pavla: „My junáci jsme se dočetli dnes v novinách o vašem výkonu při včerejším požáru. A tak naši vedoucí se rozhodli pozvati vás, abyste vstoupili do našich oddílů. Hoši do chlapeckého, „

„ a děvčata do dívčího,“ usmála se skautka na Jirku, Lenku a Martinu.

„To je překvapení!“ vypravil ze sebe Pavel, „ale pojdte všichni někam, kde na nás tolik lidí nehledí.“

Odcházeli zvolna přes dvůr, vyšli průjezdem, který směřoval v tu stranu, kde byl Daleký palouk a tady se zastavili.

„Abych Vám řekl pravdu,“ mluvil dále Pavel k junáku i skautce, „měl jsem právě v úmyslu nabídnouti zde svým kamarádům, abychom vstoupili do junáckých oddílů.“

Obrátil se na udivenou Svornou sedmu a prohodil: „Ano, přátelé, to byl ten můj nápad, o němž jsem vám nechtěl včera zatím nic více sdělit na Dalekém palouku.“

V krátkosti junáku i skautce vysvětlil, jak vznikla Svorná sedma, jak se zařídila na Dalekém palouku, co vše tam dělala, a jak to vše včera vzalo smutný konec.

„U nás můžete ve všem dále pokračovati,“ usmál se junák, „a ještě více by se vám to vše líbilo. Každou neděli děláme výpravy za město, ve všední dny máme schůzky, hrajeme, závodíme, cvičíme.“

„Ano, vím vše, co se dělá v junáckém oddíle,“ přisvědčoval Pavel, „mám celou junáckou knihovničku. Z té jsem též bral většinu těch věcí, které jsme dělali pak se Svornou sedmou.“

„To bude krásné, Pavle,“ nadšeně vydechl Jára.

„Pojďme, půjdeme tam hned,“ pravila Jirka.

Junák se jen usmál. „To bude opravdu to nejlepší. Oba oddíly právě mají dnes od šesti hodin ve svých klubovnách schůzky. Proto jsme také přišli, abychom vás tam hned dovedli. Přijdeme ještě včas na začátek, půjdeme-li rychle!“

„Tak co tomu říkáte?“ obrátil se Pavel na své přátele.

„My jsme pro!“ řekla Jirka za sebe i za děvčata.

„Jdeme a basta!“ prohlásil rozhodně Otě Kotě.

„Jdeme! Jdeme! Deset tisíc bubeníku, jdeme!“ zaklínal se Jára.

Čiky, čiky, čiky!!!“ potvrdil to Cikáda.

Vyšli, vykročili všichni v řadě, drželi se v pase jeden druhého a Cikáda na kraji hrál říznou pochodovou písničku na svoji harmoniku.

A když noc dolehla na dům „U grošáka“, usínali v něm čtyři novopečení junáci a tři skautky, těšící se na nové a nové příhody, jež je měly potkati pod junáckou vlajkou.

OBSAH

1 PŘÍSNÉ NAŘÍZENÍ.....	5
2 DŮM „U GROŠÁKA“	7
3 SCHŮZE UTLAČENÝCH.....	9
4 NA DALEKÉM PALOUKU.....	12
5 VEČERNÍ VÝPRAVA.....	15
6 CESTA S ŽEBŘIŇÁKEM	18
7 STAVBA STANU.....	20
8 ŠEDÝ PÍSKLÁČEK.....	23
9 NA OPIČÍCH STROMECH.....	25
10 SVORNÁ SEDMA STAVÍ KAMNA	27
11 DALŠÍ VÝPRAVY	31
12 NÁLETY	34
13 CIKÁDA S JÁROU ROBÍ MALTU	37
14 HRA „NA TRAPERÝ“	40
15 SEKYRKA A ZÁLESÁK	42
16 DOSPĚLÍ LIDÉ JSOU ZVĚDAVÍ	44
17 CO DĚLALA SVORNÁ SEDMA DÁLE.....	46
18 DOBRODRUŽSTVÍ U ZLATÉHO POTOKA	48
19 CO ZAVINILA PANÍ SKORKOVSKÁ	52
20 NÁPAD Z DEŠŤOVÝCH KAPEK.....	55
21 PORADA NA VRCHNÍ PŮDĚ	57
22 TELEGRAFNÍ SÍŤ HOTOVA.....	61
23 SVORNÁ SEDMA STAVÍ KOUPALIŠTĚ	64
24 CO SE SILNOU KNIHOU?.....	70
25 HLEDEJTE MODRÝ HRNEK!.....	73
26 NĚKOLIK SLOV O KNÍŽKÁCH	76
27 CO BYLO DÁLE	77
28 OŠKLVIVÁ UDÁLOST	79
29 LOUČENÍ.....	84
30 SVORNÁ SEDMA SE PROSLAVUJE	86
31 NÁHRADA ZA DALEKÝ PALOUK	89
OBSAH.....	92

JAROSLAV FOGLAR

Historie
Svorné sedmy

ATOS
EDICE TOUHA
2. svazek
124-003-90
Tém. sk. 14/64